

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

№ 7 (4140).

СУБОТА

16 ЛЮТОГО 1991 р.

Ціна 30 коп.
(передплатою — 12 коп.)

ГАЗЕТА КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

ЗИМА.
Ліногравюра Дмитра ПЕТРЕНКА (13 років).
(Кіровоградська дитяча художня школа).

Звертаємо
вашу увагу:

Дірки мають здатність дорожчати одночасно з бубликами — 3 СТОР.

«Я знаю, місто буде...». Ну хто з кіровоградців

проти кращого вигляду центру міста! Одну з перспектив пропонують військові — 3 СТОР.

«Усі хочуть за кордон», стверджує працівник від-

ділу віз та реєстрації. Нюанси, однак, треба знати — 4 СТОР.

Екстрасенс О. Григир — гість — 5 СТОР.

«Діалог з читачем: «любимо «МК», «Сталін і козацата», огляд літературної пошти, деполітизація — 6—7 СТОР.

Карате-до сьотокан — 10 СТОР.

ПАМ'ЯТІ ГЕРОЯ

У двадцять літ обірвалося життя нашого земляка з Браїлівки Онуфрія Івановича Віктора Тесленка. Це сталося в січні 1981 року в Афганістані. Загинув героєм, нагороджений орденом Червоної Зірки. По-смертно.

У рідному селі споруджено йому пам'ятник, біля якого ніколи не в'януть квіти. Та пам'ять про Віктора живе не тільки в камені чи металі, а головне — в серцях його земляків. У 1985 році райком комсомолу разом з райрадою КПРС «Колос» вирішили проводити турнір по хокею з м'ячем на приз імені В. Тесленка.

Минулої неділі, як це було вже не раз, вісім команд району виборювали першість. Були урочистості, гарячі спортивні баталії. У фінальному поєдинку зустрілися найсильніші — «Труд» (Павлиш) і «Дніпро» (Куцезолівка). З рахунком 7:6 перемогли спортсмени з Павлиша. Кубок переможцями вручив батько героя Іван Кирилович. Третє місце за «Гранітом» з Деріївки.

Відзначено і кращого спортсмена турніру. Ним став Олександр Олефір («Дніпро»).

А. ГОЛОВОРІДЬКО.

Третій рік миру...

НЕХАЙ ВІН БУДЕ ВІЧНИМ

Понад сорок п'ять років говоримо про мир... для більшості. Правда, це трохи відгонить лицемірством. Бо десять літ юна меншість нашої країни разом із старшими командирами брала участь у справжніх, кровопролитних боях в Афганістані. Ті хлопці стали ветеранами у дев'ятнадцять — двадцять. Багато з них — героями, чимало — інвалідами, є нагороджені посмертно.

Сьогодні починається третій рік миру. Будемо точними — зовнішнього. Адже в країні справжні бої, і вчорашні «афганці» часто бувають по різні сторони барикад.

І знову, на щастя, наш степовий край минує такого лиха. Відверта розмова про минуле й сьогоднішнє відбулася нещодавно в Кіровограді, у батальйоні, який два роки тому повернувся з ДРА. Ця річниця для них, як і для всіх нас, неабияке свято.

До воїнів прийшли працівники обкому, міськомкому комсомолу, «Молодого комунара». Секретар обкому комсомолу Людмила Егельська, завідилом Юрій Петров вручили відмінникам військової і політичної підготовки грамоти й цінні подарунки. Правда, з тих, хто воював, у батальйоні залишилися лише професіонали — офіцери й прапорщики.

Наш кор.

ФАНИ ЦОЯ ТА ІН.

Надрукувавши на 1 сторінці у минулому номері «МК» фото В. Цоя, кілька теплих слів про нього і одну пісню, ми, як кажуть, вночі «погратили у струнну» — фани, вирішили... просто з'ясувати все з рекламного щита редакції. Розуміємо почуття прихильників муз, але сумніваюся, що це вихід. Простіше вийти до газетного кіоску в кожну суботу чи, зрештою, зайти до редакції і купити потрібну кількість газет прямо в нас. Фани і фанночки, чуєте?

Журналісти «МК».

ПРИЇХАВ З ПАУЕРЛИФТІНГУ ЧЕМПІОНОМ

1—5 лютого у м. Коломиї Івано-Франківської області пройшов третій чемпіонат УРСР з пауерліфтингу (атлетизм, силові триборство). Вдало виступили на ньому спортсмени нашої області. Представники спортивного клубу «Зірка» під керівництвом молодого тренера Вячеслава Жукова зайняли одне перше і два других місця у своїх вагових категоріях.

У категорії до 56 кг друге місце із сумою 397,5 кг посів тренер-викладач зі спортивної гімнастики дитячо-юнацької спортивної

школи, що в обласному центрі, Віталій Арсеньєв. У категорії до 67,5 кг також другим став камелотес-гранітник спецкомбінату Олександр Нестеренко (набрана сума 530 кг). Та особливо відзначився штукатур-малюк СМУ-5 ЖУС Олександр Слатеньков, який виступав у категорії до 75 кг. Із сумою 662,5 кг, що на 42,5 кг вище нормативу майстра спорту СРСР, виконаного ним вперше, Олександр став чемпіоном республіки. Однак на цьому його досягнення не закінчилися. У тязі з

першої спроби він підняв 270,5 кг, встановивши новий рекорд України, а у другій — взяв уже 290,5 кг, побивши свій же, щойно встановлений, рекорд.

За підсумками змагань Олександр Слатеньков ввійшов до складу збірної УРСР, яка виступатиме на союзному чемпіонаті. Він проходить 28 лютого по 5 березня у Ленінграді. Побажемо Олександрові і всім іншим атлетам великих успіхів у їх важкому спорті.

Власн. інф.

ДОПОМОГЛИ НАСТАВНИКУ

«Доки їх вивчиш, то вони з тебе всю кров вип'ють», — говорять часом деякі вчителі. Однак викладачу автошколи ДТСААФ Федору Володимировичу Шапаренку немає причин дорікати своїм хлопцям. Вячеслав Козаченко, Андрій Канін, Віталій Кучма та Федір Міняйло прийшли на допомогу важкохворому наставнику, здавши свою кров. За це їх урочисто нагороджено грамотами.

Є. ШЕПІТЬКО.

АНГЛІЙСЬКОЮ - ПРО ПРИРОДУ

Якщо ваші діти навчаються в гуртку англійської мови в клубі «Космос» при ТОМІ, будьте певні, про екологію вони знають широким уявленням. Під час занять їх знайомлять з різноманітними текстами, дають необхідний запас слів, вчать вести розмову зі своїми однолітками. Гуртківці охоче вивчають вірші та пісеньки про тварин і птахів англійською, діляться враженнями про погоду і пори року. Ці та інші справи спрямовані на те, щоб розвивати в дітях здатність без особливих труднощів спілкуватися з іноземцями, знаходити спільну мову з усіма природолюбам.

КІНОАФІША

Я б пішов у бабії...

«Бабій». Від слова «баби». Отже, там будуть мо-лоді і гарні, герої їх буде по черзі знімати!... — логіка потенційного (від слова (потенція)) прищаво-го кінематографа. «Стара, жєни сарман! Ні, це мало, фільм — кооперативний!».

Так, незалежні, «догівірні», «вільні», «плаваючі» студії почали вражаючий наступ на екрани. Тепер кіно знімають «лівою ногою» всі, хто тільки цього дуже забажає. У тому числі і сценаристи. Такі, як Анатолій Ейраджан, автор драматургічного кон-сенсусу стрічок «Найпривабливіша і найчарівніша», «Де знаходиться ноефелет?».

Перший свій шедевр — «За прекрасних дам!», на якому я ледве не віддав своє астральне тіло Всевишньому від офігенної нудьги, митець (!!) за-собачив за 12 зйомочних днів, «Бабинка» — за 13 і погрожує, що може ще скоріше. Так що незабаром процес лудіння стрічок буде співпадати з коїтусом чергового ейраджанського розпусника. А що? На годину екранної дії (за півтора карбо-ванця) наярить щось подібне — ноу проблем.

Нарешті нерозлучні «сіамські близнята» Ширвіндт і Державін з'являються разом. І навіть дружину останнього — Роксану Бабаян — ухнули у канву картини (я, правда, щиро обурився — а чому забули про друга сім'ї Урмаса Отта?) секунд на де-сять. Цікаво, скільки потягла така поява за коопе-ративними розцінками?

Олександр Анатолійович грає головну роль — начальника якоїсь проектної групи невідомого НДІ. По ходу дії він бере на аборт десь із десятих жінок. Серед них ми бачимо героїнь Н. Бутирце-вої, Г. Беляєвої, Л. Поліщук, О. Скороход... Життя чудове! Але... До героя приїздить синок — ши-зонутий на техніці вундеркінд. Виникає навіть пі-дозра, що у хлопця не того... Втім, усе швидко повертається на круги своя. У баті є друг (звісно, персонаж Державіна), син якого — а-ля бабник молодіжного середовища, миттєво залучає неза-йманця до своєї секс-тусовки. До речі, чи розку-сив хто екранний нонсенс: у сексуально апатичного героя Державіна синок — точнісінька копія (за на-хилами) персонажа Ширвіндта? Все роз'яснюється для мене просто: той скуштував і дружину свого друга, а гумова техніка підвела. Тому, як кажуть по ходу фільму, «яблоку від яблука недалеко па-дає». Так що хлопчики — братики. Рам і Шіам, Зіта і Гіта. Стоп, приїхали, це вже з іншої п'єси...

Мені особисто соромно за авторів, що за тринадцять тридцять срібників (себе тридцять тисяч) змушені грати подібну маячню. Але особливо прикро, що

переважна (гадом буду, якщо це не так, він волі не бачити!) більшість глядачів має дивну звичку ото-жнювати автора з його кіношним образом. Тепер назватимуть: Ширвіндт «мав» баб, а Державін спо-чатку не хотів, а потім, певно, дістав еректор... Брек, поборники високої моральності, «Бабій» — фільм цинічний. «Із залу ніхто не вийде». Не знаю, не знаю, що було б, якби прем'єра відбувала-ся влітку, бо взимку пересидіти зайву годину у теп-лі можна і на такий хр... Ні, я не «висловлююсь», просто згадую перегляд і знов у сон хи-и-ли-и... «Жодна антриса не встояла перед сюжетом» (але ми вже знаємо, перед чим вона не встояла!), «Фільм про ЦЕ, але без ЦЬОГО САМОГО», — обіцяла рекла-ма в «Зірані». Реклама — продажна ділка комер-ціалізації, що з неї узяти? Втім, ЦЬОГО там справді немає. Та якого біса мені дивитися на голого шир-віндтнегера, герой якого однією ногою вже пере-буває у стадії розвиненого клімактеричного періо-ду? Лише одного разу камера сором'язливо показа-ла нусень східно-азіатських грудей (дала-таки кар-тина, перефразуючи відомий вираз, глядачеві ци-цьки!) і все. А афіша, на якій були намазані сидячі у ванні жінки з розсіченими очима і Ширвіндт (? — у такому разі я — Бельмондо!) обіцяла еротичний перманент у порнушному принкиді і якщо я, примі-ром, достеменно знав, що ніякого оголення у стріч-ці не побачу, то про колег-глядачів цього з певністю сказати не можу. На деяких молодих обличчях чи-талось: «Хочу сексу!». А кіно їм цієї цяцьки не да-ло. І грошки — тют-тют. Коли це там знов нафар-цуюсь...

Кінець узагалі непересічний. До сина приходить його постійна «жінка», а через деякий час — дру-га. Скандал у благородній родині невимуслено пе-ретікає у прамбулу групової сексух: хлопець лежить посеред дівчат і по черзі цілує (поки що) кожну. Уздрівши цю сцену, «ветеран еротичного фронту» дидактично зітхав: «Я такого не робив, ні-коли не переходив межу, яка відділяє і т. д. і т. п.», і виходить у «відставку» — збирається женитися.

Я не розумію: навіщо все це тягти на екран, ко-му цікаво? Вже писав у рецензії фільму «Сон не-займаної»: «Дурять людей!». Додам: «і продов-жують дурити». Тож закликаю: «Давайте і ми їх обдуримо. Яким чином? А просто не підємо на та-ку «фільму». «А хто ти такий? — скаже якийсь кі-ровоградський любер. — Щас як дам у п'ятак!». І буде правий. Смаки не навізують. Вони або є, або нема. Незалежно від рівня освіти і антиліген-ції. Одні заціклюються на відеотичному мараз-мі, інші — на «Бабії».

Я б пішов у бабії, хай мене навчать. Ширвіндт з Ейраджаном.

м. Новоукраїнка.

ЮРІЙ ЛУКАШЕВСЬКИЙ.

СВІТ ДОВКОЛА

Чутки, які загугляли Дніпропетровськом, про терористичну організа-цію, що нібито поставила своєю метою фізичну розправу з комуністами, позвалися, немов дим, над обкомом партії і мі-ськвиконкомом. Винава-тець пожежі — І. М. Та-левний, начальник трес-ту «Дніпропетровськ-промбуд». Свої дії він пояснив недовгою до-мономією. Проти під-палювача порушено кри-мінальну справу.

Віськовий прокурор Риму Джузеппе Сканду-ра залишився високої думки про львівських колег, що допомогли встановити таємницю за-гибелі італійських вій-ськовополонених від рук нацистів. Виявлене міс-це трагічних подій 1944 року — Лисичанський ліс. Тут розстріляно по-над тисячу людей різних національностей, у тому числі італійських солдат і офіцерів. Слідство три-ває.

Журнал «Коло» (Єрусалим) розповів про 95-річну місць Розу Фа-рон, яка виглядає молод-шою від своєї 30-річної правниці. Лікарі спан-теличені. Для неї час іде назад. Ніякого роз'яс-нення експерти дати не можуть. Сама місць Фа-рон говорить, що ніякої дієти не дотримується, палить і п'є, «як всі». Єдине, чого боїться — завагітніти. Доводиться вживати протизачаткові таблетки.

На 45 кілометрів від витoku Дунаю у відкри-тому морі лежить ка-м'янистий острів. Ма-ло хто знає, що колись це було найзначиміше місце в усьому Чорному морі. Тут був храм Ахіл-ла — знаменитого ге-роя, покровителя моря-ків. Говорять, що колись тут жив величезний змії. Він лежав на шляху «з варягів у греки». Зараз цим місцем зацікавили-ся одеситі археологи.

До Києва прибула творча група британ-ського телебачення для зйомки фільму про су-часний стан економіки республіки. Авторів філь-му передусім цікавлять проблеми перехідного пе-ріоду від централізова-ної до ринкової економі-ки, а також перспективи здобуття Україною еко-номічної самостійності.

Важко спростува-ти чутки. Годі й га-дати, звідки вони беруть-ся. Кажуть, що у Сєвє-рловську зареєстровано «Товариство дурнів». Чу-тки чутками, але коли б таке товариство справді виникло і його статут не мав нічого антизаконо-го, довелось би рестру-увати — зітхав з цього приводу в. о. заступника голови міськвиконкому В. Д. Гинзін.

Українська респуб-ліканська партія зверну-лася в Держинський ра-йонний суд міста Москви з позовом на голову КДБ СРСР, котрий на IV з'їзді народних депу-татів СРСР поширював факти, які нібито зачі-пають честь і гідність УРР.

Важко повірити в те, про що повідомило агентство ІМА-прес з Новосибірська. Стало ві-домо, що в район нового чароїтового місценаро-дження на річці Чарі на-правлені бригади буді-вельників. Вони відбуду-ють забутий з часів ГУЛАГУ табір.

За оцінками захід-них спеціалістів, країни ЄЕС здатні працювати лише 200 тисяч чоловік з Радянського Союзу. Кількість бажо-чих виїхати назавжди або підробити трохи «бугром» коливається між двома і двадцятьма міль-йонами. Особливу триво-гу це викликає у меш-канців Сенегалу, Маро-но та Алжиру, для яких наш невібагливий брат складає серйозну кон-куренту на ринках пра-ці та сезонних роботах. [За матеріалами преси].

Чи багато треба, щоб мати досвід і авторитет? Принаймні, дитини стійкі, різнобарвні, варто бути візнім і працюю-чим. Фрідра ДОНКАЧОВА (не знайду) — така. Вона чорно-б-Другого імені Петровського чорно-білого, що в Олександр-ріці. За минулий рік їй не соромно, попрацювала добре — а зайдіть і гроші, і шана. Є ще зарплату у пролетаріату! Фото О. ТКАЧЕНКА.

БУБЛИК, ТА НЕ ТОЙ

Не так давно газети і республіканського, і обласного масштабу надрукували інформацію про рішення українського уряду зберегти (поки що) на попередньому рівні ціни на основні продукти харчування (в т. ч. хліб і хлібопродукти), що реалізуються населенню з державних фондів. Думаю, це повідомлення заспокоїло в деякій мірі наших земляків, особливо тих, хто й так ледве зводить кінці з кінцями. Саме тому поява у хлібних магазинах Кіровограда бубликів по 8 копійок і солодкої соломки по 60 копійок (замість звичних 5 і 36) у кіровоградців, які читають газети, викликала принаймні подив. Це що ж, місцеві хлібопекарі ігнорують урядове рішення?

— Ні в якому разі, — заперечує по телефону начальник планового відділу Кіровоградського виробничого об'єднання хлібопекарної промисловості Лариса Олексіївна Сидоренко. — Рішення українського уряду ми не порушуємо, бо 8-копійковий бублик («Білоруський»), який з'являється в магазинах, це не той, що продавався раніше за п'ятачок (називався він «Донський»). Звичайно, за формою бублик залишився таким самим, але за змістом... Зміст у ньому зовсім

інший. По-перше, печеться він з борошна вищого сорту (той був першого сорту), по-друге, рецептура зовсім інша. Це пов'язано не з бажанням заробити більші гроші, а з виробничою необхідністю: для виготовлення «Донського» немає ваніліну і кунжуту (замінники ману, який зник, коли в нас офіційно «з'явилися» нарізаними). Кунжут приходив на хлібозаводи по імпорту — здається, з Афганістану. Так що вибору особливого не було: попробуйте залишити місто без бубликів — телефони до нас обірвуть.

— Що «Білоруського», — продовжує Лариса Олексіївна, — то не можна сказати, що це наше нововведення. Прейскурант на нього був розроблений ще у 1981 році. Тільки раніше не пекли, а тепер ось — біда примусила. Так що ще раз повторюю — ціни ми не піднімали. А за солодку соломку краще подзвоніть на хлібозавод № 3, що на Балишівці, там її виробляють.

Трубку зняла начальниці планового відділу Наталія Григорівна Бородіна: — Так, є у нас така соломка. Фруктова називається, бо додаємо туди фруктове повидло. От за рахунок повидла та ще більшого вмісту маргарину у тісті і збільшилась ціна до

60 копійок. Але ж, повторюю, це зовсім інша соломка. Прейскурант на неї був розроблений ще у 1981 році, так що про ніяке механічне підняття цін мова не йде. Інший товар — інша ціна.

Чи були претензії, питаєте? Та ні, магазини беруть охоче, кажуть, що люди розбирають. Тому з цим проблем нема.

Аж у кінці розмови Наталія Григорівна зронила фразу, яка поставила все на свої місце:

— Нам вигідніше робити таку соломку, ви ж знаєте, що оптові ціни на борошно піднялися майже втричі. Чому не виготовляємо і ту, дешевшу? Так це ж треба постійно переналагоджувати лінію, а так уже все відпрацьовано, нема ніяких несподіванок.

Все правильно. Кожен старається вийти з нинішнього становища з найменшими для себе втратами. Ринок, про який так багато говориться з екранів телевізорів і з газетних полос, примушує жити за своїми законами.

Ну, хто там останній за бубликами?..

О. ПИЛИПЕНКО.

ЛЮТУЄШ, МОРОЗЕНКО?

Ой люди добрі, зайшли оце днями в Олександрівський райком комсомолу погрітись, а звідти ледве не вивели нас замерзлих. Температура — ну на два градуси вища, як надворі. В коридорі — полускані батареї для опалення, в кабінетах — все, як кажуть, з ніг на голову поставили. Міняли труби. Оті, які починали міняти ще в серпневу спеку.

Натворив морозенко справ, ох натворив. Одного його й винуватити цю зиму в райкомі комсомолу треба. Звернулися до цукрокомбінату (звідти тепло дають) — там не дуже прислухалися. Бо й справді: що зробиш у такі морози, коли в теплі дні не робили. Звернувся комсомол до влади, до райкому партії,

який вважає (а чи вважав!) спілчан своїми продовжувачами справи — обіцяли допомогти.

Обіцянками, звичайно, не зігрієшся, а на роботу працівникам райкому комсомолу треба ходити. І — віддамо їм належне — ходять. Бо комсомол у Олександрівці живий! Приходять у свої справах сюди молоді люди і завжди зустрінуть райкомівців, які мужньо (інакше й не скажеш), знаходяться на своєму робочому посту. Хоча в приміщенні і води не нап'єшся. Бачите відро на столі! В ньому була вода, яка стала льодом. Комсомол не змерзє.

Ю. ДЖЕРЕЛЬНИЙ,
В. ГРИБ (фото).

снт Олександрівка.

«Щоб знали, чим ми живемо...»

Коли підполковник Кравченко, пояснюючи мою присутність на колегії УВС області, говорив про повагу кореспондента до міліції, він не помилюся. Хоч добре розумію, що далеко не все в міліцейських буднях гаразд, не всі охоронці громадського спокою свідомо ставляться до виконання своїх обов'язків. Та й сам цей спокій досить відносний. Перше питання засідання колегії, на яке збираються керівники управління внутрішніх справ, начальники і заступники начальників міських райвідділів, відповідальні працівники підрозділів міліції і законності серед особового складу органів і підрозділів внутрішніх справ та заходах по їх укріпленню. З доповіддю по цьому питанню виступив заступник начальника УВС Б. С. Ясиновський. В обговоренні взяли участь заступник начальника УВС А. К. Шкода, парторг Г. І. Урищенко, М. І. Ермаков, Б. М. Луньов, В. І. Писев, А. К. Сасімов та інші. І в доповіді, і у виступах працівників правоохоронних органів відзначалося, що 1990 рік був важким для правоохоронців. З одного боку відчувалася активізація людей, які чесно ставляться до своєї роботи, в той же час в органах чимало випадків безвідповідального, байдужого ставлення до обов'язків. Насамперед це спостерігається у молодих міліціонерів, які працюють в органах рік-другий. 45 процентів комуністів і 15 процентів членів ВЛКСМ притягувалися до відповідальності за ті чи інші порушення. Але, як відзначалося у доповіді Б. С. Ясиновського, кількість порушень законності працівниками міліції скоротилася на 30,4 процента (з 89 до 60). За цей період прокуратурою області проводилося розслідування з 25 кримінальних справ, за якими засуджено 9 працівників міліції. На мій погляд, це багато. Власне, якщо міліцейський працівник сідає за кермо в непередбачуваній ситуації і збиває пішохода, то яка мені різниця, чи менше міліціонерів потрапили в СІЗО. Тому й не може залишити байдужою безконтрольність і байдужість з боку керівного складу, які дають себе знати в міській і райвідділах.

Сьогодні, здається, все робиться для того, щоб інформація про стан справ у міліції була повною, однак не випадково підполковник Кравченко вкотре наполягав на гласності. Кожен факт з міліцейської практики повинен висвітлюватися пресою, щоб люди знали правду, якою вона є, а не керувалися чутками. Чутки — погані радники. Ось, наприклад, загугляли по Ульяновці чутки, що там «освятили» райвідділ. Ну що ж тут особливого, можна подумати. Запросили священнослужителя, запалили свічки, окропили приміщення. Відомо, з якою нечистою силою доводиться мати справу міліції! І все-таки це «освячення», перепрошую, — анекдот. Начальник райвідділу стверджує, що все це вигадки, та скажімо, й чутки на порожньому місці не виникають. А тому й вимагає міліція гласності.

Ви могли б уявити щось подібне ще кілька років тому. Я — ні! Тоді у наших правоохоронців усе було о'кей! Принаймні так здавалось. Нині ми вже знаємо, що не таке воно солодке, життя міліції. Що в міліцію стріляють. Її не підкоряються. Якщо в 1989 році, наприклад, мали місце 135 фактів непокори працівників міліції. По них порушено 26 кримінальних справ і засуджено 17 громадян, то в 1990 році таких фактів уже 166, кримінальних справ порушено 16, покарано всього 5 чоловік. Цифри красномовно засвідчують ситуацію міліцейської захищеності.

З 1 січня 1991 року, як відомо, вступив у силу Закон про міліцію, прийнятий Верховною Радою УРСР. Міліція на нього покладає великі надії, але якщо вже бути відвертою до кінця, то і новий закон не забезпечить міліції захищеності такої, як у поліцейських США, наприклад. Ми страшено всього боїмося. Ми чомусь вважаємо, що коли на вулиці з'являється БТР-и, то вони обов'язково будуть штурмувати телецентр. І в той же час кричимо про необхідність посилення боротьби із злочинністю. За сержантські 140 карбованців багато не наберешся. Ні з хуліганськими, ні з убивцями, ні з мафією. Хоч і десяток указів Президента видавай.

На колегії УВС розглядалося питання про стан роботи по виявленню і розкриттю значних замаскованих викрадань, організованих злочинних груп, спекулянтів і «оптовиків», по нарощуванню зусиль по боротьбі з економічним саботажем.

В. ЛЕВОЧКО.

МОЖЛИВО, ЯК У ФРАНКФУРТІ-НА-МАЙНІ...

З 25 лютого по 28 березня в Москві проходить конкурс на будівництво житлових будинків для військових частин, що протягом 1991—1994 років будуть виводитися з об'єднаної Німеччини. У конкурсі братимуть участь 50 зарубіжних фірм із Франції, США, ФРН, Японії, Туреччини та інших країн. Переможець конкурсу погоджує конкретні умови будівництва з відповідним міськвиконкомом. Як відомо, Кіровоград обрано одним із міст, де будуватимуться нові квартали для військових. Треба сказати, повідомлення про таке будівництво сприймається кіровоградцями неоднозначно. Навіть депутати міського парламенту зустріли його насторожено. І це зрозуміло. У місті кризова ситуація з житлобудуванням. 23—25 тисяч кіровоградців роками чекають квартир. Наприклад, на одному з останніх прийомів перший заступник мера міста В. О. Ткаченко прийняв 32 чоловіки і більша половина з них заклопотана цим «проклятим квартирним питанням». Чи не позначиться будівництво житла для військових на загальноміських проблемах? Чи не загострять соціально напружені? Адже з міським бюджетом (про це недавно писав «Молодий комунар») справи далеко не ідеальні. Не вистачає будматеріалів, труб, тощо. Все це справді так. Але ж і армія — це наші люди. В кінці 1991 на початку 1992 років потрібно житло для них. До того ж фі-

нансування будівництва ведеться німецькою стороною. Фірми, яка переможе в конкурсі, забезпечить будівництво. Німецькі марки це вам не наші «дерев'яні карбованці». Дійшовши згоди з військовими, міськвиконком прийняв рішення, тобто поставив відповідні вимоги.

1. Разом з житлом будувати всі необхідні за розрахунками об'єкти соціальної інфраструктури, а також інженерні комунікації.

2. Обумовлено будівництво очисних споруд, їх автономного блоку потужністю 10 тисяч куб. м на добу.

3. Будівництво об'єктів соціальної інфраструктури і житла виставляти лише з конструкцій Кіровоградського ДБК і об'єднання «Кіровоградзалізобетон».

Мене зацікавив останній пункт угодження. Капіталісти гроші даром не платять і якщо навіть робоча сила на будівництві буде іноземною, то це ще один привід замислитися, чому нашим будівельникам невигідно платити. Навряд чи в кого будуть сумніви щодо якості будівництва. Вже під час підготовки вихідних даних інженери з Києва «познайомилися» з тяганиною, до якої здатні керівники різних рівнів. Військовий інспектор капітан О. Лісогурський сказав мені після одного з візитів до першого заступника голови міськвиконкому: «Невже міські керівники не розуміє, що коли такий мік-

рорайон будуватиме місто, то пройде років 15—20. Мабуть, Олександр дещо перебільшує. Та не набагато. Між іншим, капітан «втішив» мене тим, що в інших містах обставини ще гірші. «Головне — ніхто не відмовляється, але ніхто нічого не робить. Кожен начальник чекає вказівок. Я б міг назвати, мабуть, не одне прізвище відповідальних осіб, які так «вирішували» питання, що зрушити їх з місця міг лише персональний дзвінок товариша Ткаченка». Лісогурського підтримували київські інженери, мовляв, раніше хоч обком партії дасть вказівку і все крутиться, а сьогодні взагалі нічого не зрозуміти. Час минає, людям потрібне житло. Збудувати 1300 квартир — не понад річку прогукати!

Стосовно тяганини заперечити нічого. І те, що міська влада не повністю використовує свої можливості, теж справедливо. Досить вже кивати на те, що Ради не взяли її, владу, в свої руки. Рішення приймаються потрібні, вірні. Виконання ж їх поки що аргументоване. Але в даному випадку поспішність у прийнятті рішення не пішла б на користь місту. Адже мова йде про співробітництво з інофірмами. Отож, обережність міської влади деякою мірою виправдана. Втім, робота ще тільки починається.

Л. КАРІМОВА.

ДАВАЙТЕ БУДЕМО ЛЮДЬМИ

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Шановна редакціє!

Хочу розповісти Вам про те, що вразило мене до глибини душі під час перебування в грудні місяці 1990 р. у місті Львові. Перед поїздом сусідка таємничо шепнула мені: «Ой, там таке робиться! Підходять бандери до людей і показують залізний «руб» на руки, питають, що це таке. Кому скажеш «карбованець», то нічого, а як скажеш «руб», то відразу ж «б'ють у морду».

Я все-таки поїхала. Що ж вразило мене у цьому таємничому Львові? На вокзалі чути різні мови: російську, українську, польську, чеську, румунську, англійську та інші. Ніхто не підходить з «рублем», і ніхто нікого не б'є в морду.

Звернулася в довідкове бюро. Переді мною стояла жінка і запитувала про щось російською мовою. Вічливо, російською мовою диспетчер із довідкового бюро відповіла їй; я звернулася українською, тут же почула відповідь українською мовою. Після мене якийсь чоловік звернувся до диспетчера польською мовою і тут же почув відповідь польською мовою. Це так вразило мене, що я остовпіла. Адже в нас, у Кіровограді чи в Знаменці таке рідко буває.

Оголошення про відправлення і прибуття поїздів у місті Львові проводяться спочатку українською, а потім російською мовами. А в нас? Тільки російською, хоча вже прийнято Закон про мови в УРСР. Попереджали мене й про те, що там, у Львові, рухівці накидаються на тих, хто говорить російською, і б'ють. Люди добрі, неправда це! Ніхто нікого не б'є, ніхто нікому не затикає рота.

У багатьох людей Львівщини я помітила на обличчях якесь ніби сльозиво, натхнення. Це теж вразило мене. Ввічливість, доброзичливість, людяність — ось те, що найбільше вразило мене у цих людях. Ці риси не завадило б і нам перейняти, бо грубості, жорстокості, цинізму маємо вже так багато, що захлинутися можна у цьому всьому.

У Львові теж є труднощі з продуктами і промисловими товарами, може більші, ніж у нас. Але на фоні всього цього кидається у вічі якесь особливе ставлення до жінки. Я б назвала це — лицарством.

На закінчення хочу сказати: «Люди! Давайте думати, робити правильні висновки! Давайте неупереджено ставитись до людей! Давайте не забувати про те, що добро завжди породжує добро, а зло — тільки зло. Давайте бути людьми думуючими, розумними, людьми — гуманістами!».

З повагою до Вас О. ГРИЦЕНКО,
читачка вашої газети.

м. Новоукраїнка.

НАШІ ПРИЄМНОСТІ

У такий бурхливий час, коли відживають старі форми роботи з людьми, важко запропонувати щось нове, що зацікавило б людей, могло їх згуртувати. А ось у нашому районі, мені здається, дуже вдало вирішується це питання. Розпочалось все з того, що звернули увагу на наше старше покоління, яке чомусь останнім часом залишилось, так би мовити, «за бортом», на самоті зі своїми проблемами.

Дехто, можливо, захоче заперечити мені, мовляв, ми бачимо ці результати. Але ніхто, ніхто не переконає мене в тому, що це вина саме цих людей, людей праці; бо здебільшого комуністи, які працюють в сільському господарстві, завжди чесно виконували і виконують ще й досі по-можливості свій головний обов'язок — працювали і працюють чесно, чого бракує декому з молодих.

У минулому році по всіх господарствах, підприємствах проводи-

лися зустрічі з ветеранами, на яких були присутні відповідальні працівники районних організацій, в тому числі й комсомольської. Молодь вітала ветеранів виступами художньої самодіяльності. Робили це не заради паперових звітів, а з тим, щоб зустрітись з представниками старших поколінь, дізнатись про їхнє життя, по можливості чимось допомогти. Відрадно й інше — зустрічі стали й зустрічами поколінь, адже в них брали участь школярі.

Другим етапом стали творчі звіти вчителів. Відмовившись від традиційної конференції, вчителі в довільній формі звітували про свою роботу і разом із запрошеними керівниками вирішували шкільні питання. Підготовка до цих заходів зміцнювала і згуртовувала педагогічні колективи. Молоді вчителі вливались в учительську сім'ю.

Потім були проведені зустрічі з молоддю, але не так активно. Можливо нам, молодим, ще бра-

кує наполегливості, можливо, наклали свій відбиток ті обставини, які притаманні нашому суспільству зараз: невпевненість молоді у завтрашньому дні, не створені фонди молоді, від яких так відмахуються керівники, та й загальна апатія. Але результати все-таки були.

В цьому році ці зустрічі і звіти продовжуються. Керівники звітують за виконання обіцянок, даних в минулому році, в головному — за поліпшення соціальної ситуації своїх підлеглих. Пожвавилась і робота рад ветеранів війни та праці. Ще більше залучається до цього молодь. Заходи стали справжнім відродженням національної культури. Тут і пісні, і танці, і інсценізації українських народних обрядів, гумор і навіть традиційні вареники та пироги. І не останнє слово в цих заходах каже молодь.

Л. БУГАЙЦОВА,
перший секретар Устинівського райкому комсомолу.

Нелегкі розмови нині доводяться і виробництву торкнулася несправність, передбачена справа не заарядили... Це розуміє і голова сільради колгоспу імені Леніна, що у Великій Андрушівці Світловодського району В. П. ВОЛЬФ. Зустрічі з людьми від верстат і мороздавача він цинить. Як от таку — із дояркою В. ГОЦУЛ.

Фото Ю. ДЕРУЖИНСЬКОГО.

УСІ ХОЧУТЬ ЗА КОРДОН

Останнім часом у нашій країні прийнято ряд нових документів, які ліквідовують ряд попередніх обмежень і заборон для поїздок за кордон. Діючі нормативні акти відповідають міжнародним угодам, прийнятим стосовно даних поїздок.

Процеси ослаблення режиму в'їзду в нашу країну і виїзду з неї накладають свій відбиток на практичну роботу служби віз і реєстрації по видачі дозволів і документів. Мінімально скорочені запитання у виїзних анкетах. Ліквідовано подання характеристик, різних довідок і узгоджень. Скасовано періодичність закордонних поїздок. Тепер закордонні паспорти зберігаються у власників. Відмова в поїздках стосується лише тих людей, які притягнуті до кримінальної відповідальності, або мають невиконані матеріальні зобов'язання.

Однак, незадоволення громадяни продовжують висловлювати на нашу адресу, адже їм інколи доводиться довго чекати на оформлення документів, а нині — ще й обмежене виділення закордонних паспортів.

Склалася парадоксальна ситуація — формальності з оформленням документів спрощуються, а черги за паспортами зростають. При практично незмінному штаті служби віз і реєстрації обласного УВС (три інспектори на обслуговування всієї області) дуже складно якісно і своєчасно виконувати покладені на нас обов'язки.

Варто назвати такі дані: в 1987 році ми розглядали лише одну тисячу заяв про приватні закордонні поїздки, а в минулому році більше 5 тисяч. Збільшилась також кількість поїздок у службових справах із 250 майже до 2000, туристичних — з 350 до 8000. Невпинно росте також потік громадян європейської національності, бажаючих виїхати за кордон на постійне місце проживання.

Завантаженість велика, а можливості наші не безмежні, та ще й умови роботи і прийому не відповідають сучасним вимогам. Ось і доводиться чекати в черзі на оформлення закордонної поїздки замість одного місяця, як передбачено постановою Ради Міністрів від 28 липня 1986 року, а два чи навіть три місяці. Порушувалась черга ще й тому, що деяким особам не до вподоби було стояти в довгій черзі, тому вони намагались відшукати впливових осіб для вирішення своїх питань.

У даний час усі заяви на приватні поїздки, які надхо-

дять на розгляд в наше відділення, реєструються по списку за порядком їх надходження, виконання якого чітко контролюється. Позачергове оформлення поїздки може здійснюватися тільки в екстремальних випадках.

Обстановку з оформленням закордонних документів загострив також дефіцит бланків закордонних паспортів, бо фабрики Держзнаку не встигають їх друкувати. Ми в першу чергу повинні забезпечити поїздки в службових справах, планові туристичні групи, поїздки до

прямой рідні. Ось чому в першу чергу ми оформляємо документи тим, хто виїжджає для зустрічі тільки з рідними, а також тим, у кого вже є на руках закордонний паспорт. Інші заяви, які приймаємо від усіх громадян, задовольнятимуться в міру надходження паспортів, у порядку реєстрації заяв.

На оформлення непланових (безвалютних) груп по виїзду в Польську Республіку будуть виділятися на кожну групу п'ять чистих бланків, розподілом яких віддає не управління внутрішніх справ, а та організація, яка розповсюджує путівки.

Хочу повідомити також, що вартість закордонного паспорта один карбованець. Крім того, за приватну поїздку ще виплачується державне мито в розмірі 30 крб. При поїздки в соціалістичні країни і 200 крб. — у капіталістичні та в країни, що розвиваються.

Напевне, багато хто вважає, що, беручи мито, ми добре збагачуємо свій відділ і управління. І ніхто певне не знає, що минулого року в місцевий бюджет за видачу закордонних документів здано понад 500 тисяч карбованців. Але жодного карбованця для потреб нашої служби ми не отримали. Якби хоч 3—4 проценти від цієї суми грошей використати для наших потреб (придбання оргтехніки, обладнання приміщення, залучення додаткових працівників), незадоволених було б значно менше. Вірність, що місцеві органи влади про це подумали?

Читачам буде цікаво дізнатися, що минулого року в соцкраїнах побувало десь п'ять тисяч відвідувачів, біля 400 — у капіталістичних. Більше 300 чоловік виїхали з СРСР на постійне місце проживання в інші країни.

В основному жителі нашої області полюбують «комерційні» поїздки в Польщу, Югославію. До речі, уляються випадки, коли наших співвітчизників випроводжують з країни, коли вони там поповнюють число проляків офіційно таких нема, хоч є інші — які не соромідились?

заступник завідувачого відділом паспортної роботи та віз і реєстрації Кіровоградського УВС, підполковник міліції.

В. ПОЙЧЕНКО.

З УСТРІЧАЮ на вулиці давнього знайомого, запитую про те, де тепер його діти. А він: «Дочка з зятем екстрасенсами стали». От і мав, ще дає з'являється. То скільки ж їх усіх? Справжній екстрасенсний бум. А може, кричущий парадокс? Розмову на цю тему вирішив поводити з членом Української асоціації екстрасенсів СРСР, учасником Міжнародної зустрічі в Софії по психотроніці Олександром Григіром — кировоградцем, який нині завідує лабораторією резервів людини, що при міжнародному науково-методичному центрі здоров'я сім'ї.

КОР.: Ви, Олександр Миколайовичу, нещодавно повернулись з Удмуртії, де проводили лікувально-навчальний курс психотерапії. А тут, у Кировограді, знову з'явилися нові Джуни, Чумакі, Кашпирівські. Аж не віриться Інколи, що то такі — чаклуни.

О. М. ГРИГІР: Справді, багато з нас просто розгубились, оцінюючи це явище. Бо люди звикли психологічно до стану рівноваги, в якому їм не були потрібні які-небудь унікальні здібності. Та досить було по телебаченню почути слова «екстрасенс», «біоенергетика», «енергоінформаційне поле», як майже кожен п'ятий почав відкривати в собі невідомі досі здібності. Аналіз об'ємного матеріалу численних контактів з людьми (звичайними) і з колегами дозволив мені зробити такі висновки. На нинішньому історичному етапі людина стоїть на межі двох станів психіки, що якісно відмінні від інтелекту, свідомості. Ми вже вичерпали запас своїх «свідомих» здібностей, тих, що лежали на поверхні і не вимагали особливих зусиль для їх повсякденного застосування. Нині людина існує ніби за інерцією, людина-споживач вступила в конфлікт з Природою, знищуючи яку, вона з неабиякою наполегливістю рубає сук, на якому сидить. Адже ми живемо, ігноруючи фундаментальні закони Космосу. Ми бачимо смисл життя людини лише в споживацтві, лише в задоволенні своїх зрослих потреб... При цьому в нашу свідомість давно закладена неправильна установка на те, що людина — вінець творіння, що вона — цар природи і що природа нам чимось зобов'язана. Всі наші помисли і енергія зчинків спрямовані в основному на розв'язання таких проблем: де і що дістати, як підняти свій матеріальний рівень? Наука і промисловість зорієнтовані на задоволення наших потреб у вузькому побутовому плані. Ми дуже рідко і якось миттєво згадуємо про порожнечу наших душ, про те, що «не хлібом єдиним живе людина». А якщо й згадуємо про це, то швидше діємо інтуїтивно, не оцінюючи значимості проблеми свідомо. Ми ще не задумали в собі раба речей, людина-споживач іще домінує над людиною духовною, людиною розумною...

Як же на цьому фоні слід розглядати «пару» — здібностей людини? Вважаю, що найбільш важливо навчитися відділяти зерно від відвійків, хоч це дуже складно. Адже будь-яке явище не можна оцінювати однозначно (як ми звикли). За космічними законами, не існує лише біле чи лише чорне, вони існують, і між ними йде постійна боротьба, одне з призначень якої бути стимулом до руху вперед, до розвитку, до прогресу.

Тому число екстрасенсів, що зростає, курсів по розвитку прихованих здібностей — все це не випадково (в житті взагалі немає випадкових речей), це Природа дає нам шанс усвідомити своє призначення на Землі, виправитись, духовно очиститись і піднятися на якісно новий ступінь розвитку. І якщо ми проігноруємо цей шанс, наша еволюційна гілка дійсно стане тупиковою. Справа в тім, що, занурюючись в екстрасенсоріку, людина не просто розширює свої здібності споживача, навпаки — людина передусім ставить собі запитання: що є я і що є Всесвіт, що таке фізичне тіло і що таке дух? Людина, зіткнувшись з Космосом, пізнає його закони. Вона починає усвідомлювати, що світ розвивається за космічними законами, а не за законами, які вигадали політики чи вчені, які консервативно мислять, — це лише жалюгідні спроби пристосувати світ до себе, до своїх потреб.

КОР.: Але не варто забувати про існування сил добра і зла. До того ж сили зла ведуть боротьбу не завжди відкрито. Як їх розпізнати?

О. М. ГРИГІР: Чітких рецептів немає. Але якщо вам пропонують те, що вам дасть владу над іншими людьми, те, що пробуджує у вас споживацтво і нашіптує про вашу винятковість — знайте: ви маєте справу із силами зла.

На жаль, з цими силами доводиться «зчіплюватися» досить часто. Чого, скажімо, варта одна наша бюрократія! Не минула й мене зустріч з нею. Наприклад, займаючись вивченням резервів людини, вивченням так званих нетрадиційних методів лікування, ми вийшли на нову методику рефлексотерапії — пневмо-термо-аерозольну (ПТА) терапію. Її відрізняє простота, фізіологічність, відсутність психологічних бар'єрів у пацієнтів (бо немає страху перед болем), а головне — широкий спектр дії, яка дозволяє використовувати апарати ПТА терапії і для лікування, і для омолодження організму, і для енергопідзаряджування (екстрасенси знають, про що йде мова). А ось біда. Виходить, що у нас є справи важливіші за здоров'я людини, тому авторського свідоцтва ми чекаємо цілий рік, інші — 5—10 років... Зробити прес-форму для виготовлення пластмасових насадок до нашого апарату — також проблема з проблем. І це в наш космічний вік!

КОР.: Ваш міжнародний науково-методичний центр здоров'я сім'ї, що базується в Одесі, розв'язує чимало проблем. Як з них магістральні?

О. М. ГРИГІР: Ми розв'язуємо проблеми гінекології, урології та сексopatології. Наша лабораторія резервів людини створена для розширення методів лікування за рахунок народної медицини та використання захисних резервів людини. Ми надаємо і психологічну допомогу. Наш центр підтримує зв'язки з фахівцями багатьох країн — США, Австрії, Болгарії, Швейцарії, Сирії...

КОР.: От ви виступали в Удмуртії. Я читав листи ваших пацієнтів, яких ви навчили управляти прихованими резервами їхнього організму. Це допомогло їм не лише поглибити пам'ять, розвинути інтуїцію і взяти під контроль свої настрій, а й позбавило від багатьох хвороб, зайвої ваги. То не вже ці люди, ставши на шлях самоудосконалення, відгородились від всіх неприємностей, і земні сили їх не непокоять?

О. М. ГРИГІР: На це не надійтеся. Та вивчаючи себе і пізнаючи Космос, ви отримуєте шанс вийти з еволюційного лабіринту.

КОР.: А як же бути з екстрасенсним бумом? Ми можемо вірити кожному, хто береться нас зачаклувати!

О. М. ГРИГІР: Не хочу наживати собі ворогів. Але мені, наприклад, доводилось контактувати з дипломованими екстрасенсами, які на випускних екзаменах демонстрували діагностику захворювань з вірогідністю тридцять процентів. Я також не прибічник так званих масових сеансів. На мій погляд, вони аморальні. В Софії, скажімо, шість екстрасенсів вийшли на сцену і почали лікувати всіх, хто був у залі. Отож, благородна справа зцілення перетворилась у фарс. Засуджую і організацію бліц-курсів екстрасенсів, на яких за тиждень «штампують» чаклуни міжнародного класу.

КОР.: Бачив я оголошення: Олександр Григір проводить курс із семи оздоровлюючих сеансів. Дія — на захисні сили хворого організму. Застосовуються методи: елементи гіпнозу, біоенергетична корекція поля, народна медицина. Все це ви демонстрували зі сцени Будинку культури. А якщо хтось один захоче з вами зустрітись, аби попросити вашої допомоги! Де вас шукати? В Одесу їхати!

О. М. ГРИГІР: Мій телефон в Кировограді: 24-31-53.

Розмову зі М. ВІНЦЕВИМ.
Фото І. ДЕМЧУКА.

НАВЧИТИСЯ

КЕРУВАТИ

ПРИХОВАНИМИ

РЕЗЕРВАМИ

ВАШОГО

ОРГАНІЗМУ

Олександр ГРИГІР, член української асоціації екстрасенсів СРСР

РЕЗОНАНС

«Де живе провінційна богема»

Під таким заголовком у «Молодому комунарі» була опублікована стаття Лейли Карімової (дівіться «Молодий комунар» від 3 листопада 1990 року), в якій порушувалися проблеми розвитку культури у нашому старовинному місті, зокрема йшлося про неприабливе становище кировоградських художників. У відповідь на кореспонденцію газети отримала листа за підписом голови міської

Ради В. Г. Мухіна. Подякувавши за автором статті «Де живе провінційна богема», щодо скрутного становища обласної організації Спілки художників, забезпечення майстернями тих художників, які їх не мають, а значить, відсутності належних умов для творчості, мер міста зазначає: «Серед пропозицій щодо розв'язання цієї проблеми, що надійшли до міської Ради, є і таке: примі-

щення, що зараз займає музичне училище, реставрувати і передати під будинок творчих спілок, значну частину якого могла б зайняти саме організація Спілки художників. Остаточне рішення має бути прийнятим після виконання рішень III сесії Кировоградської міської Ради народних депутатів про передачу музичному училищу приміщення виконкомом Ленінської районної Ради народних

депутатів та колишнього Ленінського райкому Компартії України.

На жаль, на цей час вільних приміщень у місті немає, це одна з найбільш гострих проблем.

Остання фраза офіційної відповіді Василя Георгійовича нагадує про справді критичне становище з приміщеннями в Кировограді. Рядових перспектив мер не обіцяє. Залишається лише чекати, щоб лияння з музичним учи-

щем нарешті вирішилось, тим більше, що й арбітраж підтвердив справедливості рішення III позачергової сесії міської Ради. Поки що 3-я міська лікарня, що самостійно захопила приміщення колишнього Ленінського райкому Компартії України, рішення сесії не виконує. Хоч дії головного лікаря С. О. Бабушкіна засудили навіть товариші-комуністи на бюро міському Компартії.

З БЕЗДУМНОЇ ГОЛОВИ...

На адресу редакції прийшов такий лист:

«Шановна редакція газети «Молодий комуніст»! З цікавістю прочитав статтю «На кого йти в атаку?» у № 51 від 8 грудня 1990 р. та спішу повідомити, що Т. Леонідов не подумав, поставивши знак запитання у назві своєї статті. На мою думку простіше простого відповісти на його статтю-огляд. В області з нір повилезли прибічники українських націоналістів, фашистських прихвостів та просто палачів-сидистів, котрі займаються цькуванням чесних людей, які віддали силу та здоров'я за владу справжніх Рад, а не за тих, хто зараз позаймає стільці у багатьох кабінетах з нею бездумної голови під час виступів у органах Радянської влади. Тому моя порада, як інваліда Вітчизняної війни, інваліда праці та просто громадянина: сміливо і різко висвітлюйте діяння чиновницької братії, тих депутатів, яких треба негайно відкликати з виборних посад та проганяти зі сфери обслуговування, — відвертих хамів та бандитів. Заздегіду вітаю вас з Днем Радянської Армії і в Березня.

З повагою СМЧОВ М. Д.
м. Світловодськ.

Шановний товариш М. Д. Сичов! Від імені редакції щиро дякую за прихвостів зі сватами та за увагу до мого матеріалу. Але мені хочеться пояснити, що мета публікації не полягала в тому, щоб аказати цілу для нової атаки. Вона до-що скромніша: просто привертати увагу до проблеми. А від того, що хтось буде атакувати з воєнничими гаслами «бий націоналістів» або «бий комуністів», як мені здається, життя не змі-ниться на краще, бо роздратовані чи невинно здані породжуватимуть нове зло. А жодного палача-сидиста у місцевих Радах особисто я, наприклад, не зустрі-чав. Якщо ж особисто бачили таких та знайомі з ними — як б, напевно, підкри-пили свою думку конкретними прикладами.

Кого ж треба знімати з виборних по-сад — в сподіваюся, що виборці самі мають вирішувати. Так само, як і ви-рати лише тих людей, котрих знають і поважають.

І боронь Боже, щоб сини нашого на-роду під будь-якими гаслами ходили в атаку за чийсь групові чи відомчі інте-реси.

З повагою Т. ЛЕОНІДОВ.

НА ПОПУЛЯРНІШІ У НАШОМУ РОДУ

ПРИ опитуванні читачів за 1990 рік виявилось, що серед газет найпопу-лярнішим став тижневик «Молодий комуніст». З чим і вітаємо улюб-лену в нашому роду газету, бажаємо удачі і всього доброго колективу газети з 1991 році і в дальшому часі — часі великих революційних пере-мін, відродження культури і зиховання підліткового покоління.

У сімейному опитуванні брали участь рідні батька (10 дітей), матері (4 дітей), усього близько 500 чоловік, в т. ч. 20 військовослужбовців. Серед учасників опитування найстарший ветеран, учасник громадянської і Великої Вітчизняної воєн Спирidon Андрущенко, 1899 року народження, брат діда, і наймолодша — Тана Мамренко, внучка, їй 4 роки.

Передплачую газети: «Труд», «Известия», «Красная Звезда», «Комсо-мольська правда», «Народное слово», «Кіровоградська правда», «Спортив-на газета», «Советский спорт», «Сельская жизнь» і «Молодий комуніст».

В. МАМРЕНКО, 35 років,
економіст-аграрник, колишній секретар комсомольської орга-нізації сільгоспідприємства.

Срібний вірш

Я забув чашування із трьох хлібів.
Я обличчя забув твоє.
Я дорогу останню твою вганьбю,
Що на гору стежила в'є,
Я у спраглої пам'яті краплі крає, —
До повернення клав мости.
Захлинувся краплинами сотні крат.
Поривався хресте нести.
Хто я?
— Вітер дзвінкий на твої гаї,
Перед ликом твоїм свіча.
Я —
Лиш слово із тих, що були твої
На початку усіх начал.

В. ЛИКОВ.

Тільки б скресла нічна п'ятьма!
До зеніту злетити ярило,
Я розправлю воєнні крила,
І тримати мене —
Дорма!
Я — останній Ікар Землі.
Я народжений, щоб літати
Там де неба блакитні шати,
Над землею — і... без петлі.
Невмируще
Як бог,
Як хліб
В щедрій полудень сонце скаче.
Та нічого Ікар не бачив —
Він,
Дитиною ще,
Оспів.

О. КАЕНКО.

Світи, ясен місяцю! ЗАМІТКИ ФЕНОЛОГА

Якщо зима холодна і безхмарна, то літо тепле і сухе.

Якщо зими воден ясен, а до вечора при безвітрі все небо покривається туман-ним шаром низьких хмар, то це ознака на-ступу морозів.

Якщо видно шаро-купчасті хвари у вигляді срібних великих горбів чи хвиль, між ними помітне голубе небо, то випаде сла-бкий сніг.

На заході видні шарі перистих хвар, які, здається, виходять з однієї точки, — пе-редбачається погіршення погоди.

З появою нового місяця погода ви-миється.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
дійсний член Географічного товари-ства СРСР, лектор обласної організа-ції охорони природи,
м. Кіровоград.

СТАЛІН І КОЗАЧАТА

Останнім часом політичне життя області трохи притихло, со-ціальне напруження не передбачає проведення мітингів чи де-монстрацій. Але ваші листи свідчать, що політика й надалі зали-шається навідрізок частинкою нашого життя. Листи, що лежать переді мною, містять в собі абсолютно протилежні думки. А пи-сані вони людьми, мабуть, приблизно одного віку, бо в листах вказується, що пишуть саме ветерани.

Не викликає сумніву, що ці люди прожили непросте і нелегке життя, але які різні висновки винесли вони з нього!

Ось що пишуть В. КОНОКАР та В. БРУМА із селища Миру (м. Ки-ровоград): «Як навідрізок наша газетна «Ідилія». Що, крім вини-чення немає у нас шановних письменників? І по радіо, і в газе-тах. Валили одне в зуби, то Сталін, і таскали його п'ять ро-ків, не наділо ж? Бо люди вже наділо, колунається, вису-нується... Та вже знаємо все, наші батьки пережили і 21-й — голо-довку-неурожай, чомусь мовчати про 21-й, бо ви зараз не мо-жете довести, що пани породжували голод, смерть. Вихвалюєте при-ватність на землю, куплю-продажу, щоб повернути панували землевласників, буржуї, бандері, націоналістів, щоб наш народ знову повернувся до рабства, до наймичтва, до бідності, до батрач-тва». Лист можна цитувати до безкінечності, має він майже шість сторінок тексту. Але, думаю, з наведеного уривка зрозумілий його стиль.

Не буду переконувати авторів у протилежному ставовно деяким положень. Безапелляційність листа свідчить, що це зробили немо-жливо. Хочу лише зазначити, що зауваження авторів щодо нашої неуваги до подій 1921-го року в області приймемо і об'єднано під-готувати матеріал із залученням архівних джерел.

А ось що пише один ветеран війни із Кіровограда:

— Скажу чесно, у мене немає злості на серці. Мені просто ду-же боляче за те, що наш кум, честь і совість епохи довів країну до розрухи, кровопролиття, купонів і злиднів. Де ж те «світлоє будуще», до якого гнали людей 73 роки? Як їм не соромно за-раз дивитися людям в очі? Я не ображаю, але звинувачую того, хто резом з Саміліком запустив сотні насосів, які майже все висмоктують з багатств Кіровоградської області, залишаючи тру-дям хвости, ретиці та сажанці вуха, хто, відкидаючи приватну власність, зависока дивиться на людські злидні, а сам користує-ться такими благами, які й приснитися не можуть простій людині. А щодо депутатства наших високопоставлених осіб, то просто не вірю, щоб замордована і затюкана людина з глухого села могла висувати їх своїми кандидатами.

Які б емоційні докори не лишили на нашу адресу зі сторінок листів, все ж порівняння «Молодого комуніста» з «Комсомольським правдою» та «Комсомольським знаменем» радує. Це висока оцінка нашої роботи, якщо врахувати те, що центральна і республікан-ська газети працюють у зовсім інших умовах. Саме таке порів-няння, правда, навіряд чи виледають у нього позитивний зміст, наводять у своєму листі В. Конокар та В. Брума.

А ось що пише ветеран Федір Григорович РЕПЕНКО із Зна-м'янки: «У нас теж є діти, внуки ростуть. Ми не бажаємо, щоб вони вирости снуївцями, козачатами-стрілками, які існували ще за діда-прадіда з шаблями, як Каюков андує там у себе в школі якісь козачата, нащо призначити дітей до стрілецьких зброй, шаблі вські, форми і т. д. Адже в козаків не все було гладко. Були такі, які казнили жорстоко непослушних. Хіба цьому виховують дітей?»

Парадоксальне наше суспільство. У всі віки старші люди (сьо-годні ми їх називаємо ветеранами) сенсом свого життя вважа-ли прилучення дітей та онуків до традицій народу, до вікових духовних цінностей. Хочеться лише сказати шановному Ф. Г. Ре-пенку:

— Чи був взагалі у світі такий народ і такий час, коли «все бу-ло гладко»? То берімо ж з минулого краще, прогресивне, а історі-я українського народу має багатющіший ґрунт, щоб вирости не ній наше самосвідомість, державність, аби лиш ми це зрозуміли.

На останній сторінці листа від В. Конокара намальовано усміх-нене сонечко, прапор і збірна. І далі такі слова: «Понимаймо, наші діти ось що вам намальовали. Ми не заставляли їх, самі. Вони хотять спокою, миру, сонця, як раніше, а сьогодні обплыва-но все рідне». Ну що ж, я думаю, що всі ми сьогодні хочемо спо-кою, миру, сонця, та нудні ж події від реальності? Наші діди народилися на сьогодні. Нам створювали ілюзію миру і спокою, а в цей час піднімали економіку, відмірали національні мови. Сьогодні все це стало явним. Тож мир і спокій ми здобуємо лише розумним підходом до цих проблем, керуючись здоровим глуз-дом, а не ідеологічними догмами.

С. ОРЕЛ.

Порозумілися...

Фото В. ЛАПЕ...

ВОГОНЬ ПОЕЗІЇ

ЧИ ВОГНИК БЕЗПОМІЧНОЇ СВІЧКИ?

Водить паралелі між світом людини і природи: «и у цветом же ногами зябнут стебли, и зябнет сердце без любви». Вихоплює око і оці два по-етичні рядочки з іншого вірша — про «безпомічну, як я, свічку»:

она не может перестать гореть, ведь это право ей дано судьбою.

Спасибі, Олю, за гарного листа. А на питання «писати тобі далі чи ні?» навіряд чи хто зможе і ризикне дати точну відповідь. Може, вона і в цих твоїх рядках про свічку? Дійсно, продовжувати горіти, перестати чи хотіти погаснути, але не змогти, — усе це має вирішити сама душа по-ета. А найточніше про це вислови-лась у вірші наше гордість україн-ської поезії Ліна Костенко: «Митцю не треба нагорода, його судья на-городила». І. О. Дідусенко, і зсім, про кого мова далі, я б радий про-читати її твори, саме цього року в Л. Костенко вийшло «Вибране».

Найплідотворніший з наших допи-сувачів автор — Володимир Таранець із Світловодська. Що можна сказати про його майже два десятки віршів? Що пише він із досить майстерно,

що хвилюють його переважно публі-цистичні теми, здебільшого це часо-ве спіставлення теперішнього і ми-нулого часу (як рідний дім, як Соло-вей), «Чи може ми в оренднім неспо-кої в оренду і надії будем брати?», «Божків багато, і вождів немало. І з берікедах слово плюралізм».

«На довершеність не претендую, — пише в листі В. Таранець. А дарем-но. Коли вже береться людина за перо і пише не просто для себе, а посилає свої творіння в газету, то це значить, що вона претендує хо-ча б на увагу і оцінку інших, а значить — треба «дотягувати до того рівня, щоб читач помітив написане. Я з багатьох віршів помітила два — «Корін» (звісно, не за те, що вірш-мій «тезка») і «Соняхи». З вірша «Кургани» я б виділила як найбільш адалу — середину: від слів «Йшли козак з походу бували і до «Я був свідком великих побой». Набагато менше, ніж публіцистика, здається автору інтимна лірика. А взагалі, найбільш загальною вада всіх його віршів — прегнення в кожному «об'єкта необ'єкт», охоплити думке-

ми і почуттями великі часові і гео-графічні простори, від чого почи-нається скорпис, поверховість і неможливість часно зупинитись. До речі — «дописи» — вада багатьох початківців. Тому пореда всім — гар-туй перо в мініатюрах, вчиться стисло висловлювати те, що нас хви-лює.

Є в пошті і вірші давнього знайо-мця кіровоградця В. ЛИКОВА. Не жаль, здебільшого тут непомітно. А ве-ди ті ж самі, які з відзначення і три роки тому в рубриці «Земна студія «Сіва»: вторинність, поспіх, незмін-ність замислів.

Навіть той же старий вірш «На цій землі знову прибув у редакцію, і знову він — найбільш негладкий вірш, а решта — поетичні спроби і впра-ви...»

По одному — два вірші надіслали Г. Віковичні з Кіровограда, В. Ри-бачен з с. Пирогівки, М. Сухов з Новомиргорода, М. Коларов з Олен-сандрії. Більш довершені вони в по-рівнянні з іншими у дух останніх авторів, те все ж справжніх поетич-них відкриттів у них мало.

А ось авторці з Кіровограда

Елеонорі Т. хочеться по-серйозно і вимогливо с-написаного, не присняв-те, що можливо й у ві-друзів не завжди ви-гласності. Занхайно по-вільності і розкутими і чуття (що відчувалась шак і пісня), і все ж по-ки що не вийшло з і-зв'язувати, що і як (го-ти на теж звані «збори і все ж є гарна рнса і-них від досконалість в-сенність, музичність. Ая-мало.

А хотілось би бачити своєрідність, нестандарт-лення і писма і перш з-бистість автора. Споді-ща будуть у пошті «Ми-мунара». Нагадаю і про-конкурс творів на музи-поки що нема.

Прозу надіслали асьо-ри: О. Корольов — і-Д. Чубісов — оповіде-Допю із вирішувати редк-

Антоні

ДОРОЖНІ НОТАТКИ

1. «ПРОЧЬ ІЗ МОСКВИ...»

— Великий Боже! — подумала я і благально подивилась на мого спірозмовника. — Ні, якої політики! Набридло. Розкажи краще, як ти живеш.

— Живу...

Мій друг — досвідчений газетяр. Його ніколи не можна було запідозрити в симпатіях до будь-яких угруповань. Він писав правду про наше життя, але ніколи ніяких надмірностей його перо не дозволяло. Принаймні, я про його симпатії могла здогаду-

завжди була переповненою. В минулі роки приїжджі відчували себе більшими господарями в Москві, ніж її жителі. Нині столиця в скрутному становищі, сіра і неприваблива. Вирують політичні пристрасті. На одному перехресті лаяють Горбачова, на іншому — Єльцина. Сховатися від «політики» нікуди. Навіть у прекрасному, біломармуровому Колонному залі, моєму улюбленому концертному залі столиці, де ще, здавалося б, збереглася доперебудована Москва (прошу не запідозрити мене в антиперебудованих настроях, я маю на увазі інше — приватну, яскраву, радісну столицю з

кого запам'ятала, хоч ніхто з моїх друзів-акторів, здається, Чацького не грає.

Прочь із Москви.

Сюда я більше не їздох...

...Пойдем искать по суету.

Где оскорбленному есть чувству уголок.

Карету мне, карету.

2. МОСКВА ЗАЛИШІТЬСЯ МОСКВОЮ?

...Не будемо крикати душею, сьогодні ми ще не знаємо, як скла-

3. НА ДОРОЗІ — ЗАГОРСЬК

...Я стояла над гробницею сімейства Годунових. В Загорськ на територію Троїце-Сергієвої лаври я потрапила вперше і те, що праж Бориса Годунова покоїться в двох кроках від святого Сергія Радонежського було для мене несподіванкою. Російські царі... Сьогодні, коли в деякій частині суспільства виникла певна монарша ностальгія, що іноді мене просто дратує (особливо коли лідер «Пам'яті» висловлює претензії на монарший трон, скажімо),

я бачила під сонцем садинок палестин. Поставила свічку і я.

4. ІРИНА МОСКОВСЬКА

Шкода, що я не зуміла розповісти про архітектурний ансамбль Троїце-Сергієвої лаври — шедевр російського зодчества минулих століть. Про 88-метрову дзвіницю роботи видатного архітектора Ухтомського, про Троїцький храм і духовську церкву, розписану в часи патріарха Никона, про церкву Сергія Радонежського і трапезну. Це справді архітектурні шедеври. Взагалі про російську архітектуру епохи давніх царств двома словами не розказати. Це прекрасна книга людського будівничого генія. (Здається, я дещо перефразую великого Гюґо!).

Однак, я вас покликала з Москви під захист храмів з метою трохи заспокоїти стомлену метушеною душою. ...Я люблю приїжджати в маленькі незнайомі містечка пізнім зимовим вечором. Горять вогні у вікнах навколишніх будинків. Спокійно, велично падає російський сніжок. Трамвай привезе туди, де вас чекають. Коломна. Красиве старовинне містечко. Але я зрозумію це вранці, коли потраплю на територію ще не зовсім відреставрованого Коломенського кремля. Довго блукатиму крутими переходами, звертатиму до порожніх оцій порі теж напіреставрованих коломенських храмів, стану мимовільним свідком таїнства соборування в Троїцькій церкві. У мене від цього загадково-прекрасного обряду залишилась в пам'яті музика. Ні, не просто музика, а якийсь дивний голос, що володів почуттями можливо ще до поліфонії в музиці.

А потім на моїй дорозі встане послушниця Ірина і кін «Отрада». Знайомство наше було коротким, але в пам'яті моїй образ лагідної молоді жінки з Москви в кінці тисячоліття, що добровільно заточила себе в коломенському монастирі, залишилась надовго. Я буду думати про неї в людному вагоні електропоезда по дорозі на Москву і в то-раристів друзів на московській кухонці (не дивлячись на гласність, московські кухні, оспівані російським бардом, і тепер найкраще місце задушевного спілкування). Я згадуватиму її в Кіровограді. І чим більше думатиму про свою нову знайому, тим менше розумітиму її вибір. Не дай боже, я не засуджую Ірину. Я навіть заздрю їй. І все-таки... Красива, розумна, інтелігентна москвичка. Вища технічна освіта, хоч працювала екскурсоводом («Дуже люблю свою Москву»). Коли б в монастир Ірину привела, скажімо, нещасна любов, було б зрозуміліше. Але любов у неї була щасливою. І

ось замість того, щоб «прийти до вікця», Ірина і її суджений вирішили присвятити своє життя Богу. Вже 2 роки вона знаходиться в коломенському монастирі під надзвичайним оком ігуменні матері Марії.

— А як твій друг, Ірино, — запитує я у моєї ровесниці, з якою дуже швидко знайшла спільну мову.

— Він в іншому монастирі. У вас на Україні. Ми не підтримуємо ніяких зв'язків.

Вона говорить спокійно і з якоюсь внутрішньою радістю. Нехай мене покарає небо, але я відчула радість в її голосі. Ні, я б так ніколи не змогла. Померла б з нудьги, навіть у товаристві прекрасного кося, якого кличуть «Отрадою». (В монастирі Ірина доглядає коня — це її найголовніший обов'язок).

— Не бери гріха на душу, — говорить Ірина, коли я висловлюю свої думки вголос. — Хіба ти не християнка? Присягаюся, я дуже щаслива. Ніде на землі не може бути краще, ніж в монастирі.

Ксенія Петербурзька, інокія Ольга, Ірина Московська... Різні часи, різні обставини. І скрізь загадка. Ребус, який мені не розгадати.

5. МОСКВА ЗАЛИШІТЬСЯ МОСКВОЮ?

...Потрапити на Ново-дівоче кладовище можна лише з екскурсією або ж з допомогою перепустки. Сумна реальність Москви — вклонитися пам'яті Чехова чи Левітана можна лише по перепустці. Некрополь закрили на прохання родичів тих, хто тут покоїться — на кладовищі траплялися крадіжки. (Наприклад, свого часу викрали скульптурну голову з могили М. С. Хрущова). Ще й сьогодні, не дивлячись на «організованість», директор некрополя золоту троянду з пам'ятника Надії Алілуєвої тримає у себе в сейфі. «Гріхи наші», — як зітхнула б мати Марія з Коломни.

У моєї юної подружки є перепустка — на Ново-дівочому кладовищі поховано її батька відомого письменника В. М. Шукшина і застряга поклади квіти на його могилу. А сьогодні ледь не до ранку ми будемо говорити про письменника, пригадуючи, як мучився він від того, що стали ми такими черствими, бездушними, немилосердними, як проклинав Москву за її метушню і байдужість. Але ж і любив він її неатишною любов'ю. Любив її пророків і пороки. Що сказав би Василь Макарович сьогодні? Я не знаю. Але мені здається в серці його народилася б милість до неї, Москви в кінці тисячоліття.

В. ЛЕВОЧКО,
спецкор «МК».

ватися, знаючи радикальні погляди його друзів. Так було ще рік тому. А сьогодні мій веселий колега призначає своє обличчя до скептичної маски Печоріна. Раніше наші суперечки стосувалися переважно мистецьких проблем. Скажімо, ставлення до творчості Іллі Глазунова, про якого мій товариш говорив, як про нездару і халтурника, а я до хрипоти і зтрати свідомості доводила інше. Ой ці наші дискусії — невинні агітатки в епоху Змії.

— Я втомилася від прапорів і купонів. Мій Печорін ледь всміхнувся. Цю усмішку легко зрозуміти, потрапивши на московські вулиці. Справді, ніяко не сподіватися на відпочинок у цьому новітньому Вавилоні. Москва в кінці тисячоліття — похмура, роздратована, галаслива в підземках, брутальна, сповнена «порнух», спекуляції і морської капусті в знаменитому Елісєєвському гастрономі. Навіть у своїй кращій часі Москва ніколи не відзначалась надто пильною увагою до гостей, можливо тому, що

пануючим стилем спілкування: «восьмемся за руки, друзя, щоб не проспав поодиноким», там теж завирували політичні пристрасті. І входить на сцену популярний співак, що вперше між концертами «управляет государством», (що там куховарки, їм це якось аж до лиця, особливо після правління колишньої домогосподарки Маргарет Тетчер), і присягає свою пісню... главі російського парламенту. «Боже правий, — говорю я людині в масці Печоріна, — я хочу в ліс».

Що трапилось із Москвою? Я не буду детально розповідати вам про конфлікти і вбогість нашої столиці, адже про все це вам давно відомо. Чого-чого, а інформації у нас достатньо. Мені боляче бачити таким місто, яке я вважала і вважаю найкращим містом Землі. Незважаючи ні на що. І так, блукаючи московськими вулицями, переритими сьогодні не гірше від наших кіровоградських, зазираючи в очі перешкоджих, я пригадувала, що була в школі непоганою ученицею. Принаймні, монолог Чаць-

ко не належу до тих, хто в Союзі бачить лише ненависну імперію. Я вихована на російській класичній літературі, але помандрувавши дорогою Підмосков'я, відчуваю, як мало знаю історію Росії. На відміну від істинного росіянина, у мене не тремтить серце, коли за вікном екскурсійного автобуса плінуть підмосковні селища, реставровані церкви з веселими дзвіницями, стара рязанська дорога, підмосковні садиби — відгомін доброї чи злої слави своїх колишніх господарів: зельмож скатерининської епохи, дипломатів і полководців, Митищі, пам'ятні своїм часпиттям, а не першим у Росії водопроводом. Ні не там, на холодних вулицях стомленої мітингами і чергами столиці, а ось тут на цій дорозі на Москву (чи від Москви?) я відчуваю всю її неглину красу і мудрість. Не злякалась вона ні дикої навали татарської, ні шестиста польсько-шляхетського, ні петард наполеонівських, ні бомб фашистських. І не злякається...

я намагаюсь зрозуміти, чому останній притулок нещасного царя московської держави примушує мене схилити голову? Чи може не цар Борис, а постать Ксенії Годунової, в монашестві Ольги, примушує мене замислитися над кривавими сторінками російської історії. Всехті-решт, і саме місто Загорськ — історія Росії. В останній час багато говориться про перейменування міста, тобто про повернення Загорську історичної назви Троїце-Сергієв Посад. Мабуть, це правильно. Але скажу чесно, мені подобається ім'я Загорськ. Де ті гори, я не знаю, але звучить красиво. Втім, Загорськ чи Троїце-Сергієв Посад — слава його не стане меншою. Ніхто не сказав мені, скільки людей щоденно відвідує Троїце-Сергієву лавру — сотні тисяч. І кожен вклоняється праху Великого Старця, канонізованого, як покровителя Росії, кожен запалює свічку в Троїцькому соборі перед копією рубльовської «Троїці», думаючи про день нинішній і день прийдешній, благочиняючи милості собі і сво-

Представте люди, —
нет на свете рай.
И ада нет.
И только в вышине
Над нами небо чистое
сияет,
Забывшее навеки
о войне».

ТАК співав Джон Леннон. Його безмежна фантазія в піснях, в його малюнках поринала в ще не пізнане нами. У нього був свій світ, у якому цвіли квіти і гуляли звірі. Коли потрапиш у цей світ, стає легко дихати. Забуваєш про все. І, здається, знову поринув у своє дитинство, де можна бавитись до абсурду.

Уявити можна і цей світ, і ці квіти. А якщо уявити, що Джон Леннон живий? А може, й уявити цього не слід? Може, це дійсність? Кулі маньяка Марка Чепмена 8 грудня 1980 року в Нью-Йорку біля Централ-парку зупинили життя Леннона фізично. Але він не помер у піснях. У душах тих, хто виявився під впливом «Бітлз». І, мабуть, немає жодної людини, яка б не відчувала на собі вплив «Бітлз».

9 жовтня Джону Леннону виповнилося б 50 років. Яким він був би зараз? Скільки нових пісень ми почули б за ці 10 ро-

«УЯВИ СОБІ»

ків, які Джона немає? А може, й збулась би мрія радянських любителів музики і Джон Леннон ступив би на нашу землю. Ці безнадійні мрії блукали ще в шістдесятих роках. І от нібито настали часи, коли «Бітлз» у нас перестав бути забороненим плодом. Виходять їх платівки «Вечер трудного дня» (хоча «Ночь тяжелого дня»), «Вкус меда» та дві платівки Пола Маккарті «Снова в

СССР» і «Цветы в грязи». І на платівках написано, що це — «Бітлз». Раніше іноді виходили мінійони з музикою «Бітлз», але на них значилося просто без назви: «Вокально-інструментальний ансамбль».

Звичайно, у нас 50-річчя Леннона не залишилось без уваги. Але як це було?

У Москві, в спортивно-му комплексі «Олімпійський» (для непосвячених: спортивна споруда, яка

використовується іноді для великих концертів, тому, що можна зібрати багато народу, але акустика якого більше підходить для криків «Шайбу, шайбу!», ніж для звуків музики), відбувся концерт пам'яті Джона Леннона. Концерт тривав більше чотирьох годин. Виступали О. Градський, В. Гаїна, К. Нікольський, В. Малевич, «Браво», «Скандал», «Рабочий район», «Черный кофе», О. Барикін,

К. Кельмі, «Рубиновая атака», «Удачное приобретение». Та, на мій погляд, не всі зрозуміли, для чого вони тут зібралися. Ще гіршим виявилась трансляція цього концерту наступного дня по телебаченню. Відсутність на концерті групи «Машина времени», яка намагається ніколи не пропускати таких тусовок або колективно, або в представництві одного Андрія Макаревича, можна пояснити лише їхніми гастролями в цей час у Німеччині.

Ще за кілька днів до концерту довелося почути від деяких музикантів, учасників концерту, що це затія невдала. Не в задумі концерту, а в його проведенні. Дехто виходив на сцену невідомо для чого. Барикін, який співав, поки його майже не прогнали зі сцени (добре, що хоч телебачення ним не набридало) і який вважає себе цілком послідовником «Бітлз», був зовсім не на висоті. Були і ще деякі негативні моменти.

Олександр Градський, котрий виступав останнім (мабуть, ледве діджавшись, коли виспіваєється Барикін, який був попереднім), вийшов і хоч наприкінці сказав: «Давай-

те хоч зараз пригадаємо, для чого ми тут зібралися».

Закінчення концерту було досить вдалим. (Як казка з гарним кінцем). Виконання пісень «Бітлз», які співали всі разом, було гарним доповненням до виступу тих, хто прийшов сюди з розумінням справи. І по обличчях музикантів було видно, що їм знову хотілось би туди, в шістдесяті, в ті моменти підвали і під старі дахи, де, затамувавши подих, вони отримували насолоду від «музики загнаного Заходу», як тоді офіційно називали творчість «Бітлз». І взагалі з тих підвалів та з-під тих дахів вийшло все краще, що ми маємо зараз в нашій музиці.

А Джон Леннон... Він загинув і він живий. Тож давайте радіти тому, що є дні, які дарують світу таких людей, як Джон Леннон. А сумували ми восьмого грудня.

«Остановите Землю. Я сойду», — казав Леннон.

Але Земля не зупинилась, і він — з нами.

А. КРАВЧЕНКО.

м. Москва.
На знімку: момент концерту в спорткомплексі «Олімпійський».
Фото автора.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» • 16 ЛЮТОГО 1991 РОКУ • ДЕВ'ЯТА СТОРІНКА

Реклама

Довідки

Оголошення

ЗАВТРА—
І ТІЛЬКИ
ЗАВТРА

У зв'язку з тим, що центральні та республіканські газети надходять до Кіровограда авіарейсом № 17 об 11.25, а внутрішня робота

(сорт у в а н н я, транспортування, детальне сортування у відділеннях зв'язку) вимагає до 6 годин часу, доставка газет буде виконуватися на наступний день.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ ПОШТАМТ.

ВИРОБНИЧЕ ОБ'ЄДНАННЯ

«ПРОСТІР»

ВИГОТОВЛЯЄ:

— фірму-вивіски із повними назвами підприємств, установ, організацій. Розміри за домовленням. Від 35x55 до 220x280 сантиметрів;

— таблички для службових кабінетів різних розмірів і з будь-якими написами;

— стенди різноманітної тематики (розмір не обмежений).

Новинка — спеціальна «пластмаса», з якої виготовляють вашу «фірму». Вона не горить, не іржавіє, на сонці не коробиться.

СЛУЖИТЬ — ВІЧНО!

Наша адреса: м. Харків-204, а/с 9771, телефон 43-03-27.

БЕНЗИН ВАШ, ІДЕЇ — НАШІ!

РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР» ЗА ПОМІРНУ ПЛАТУ ДРУКУЄ НА СВОЇХ СТОРІНКАХ РЕКЛАМУ І ОГОЛОШЕННЯ ВІД ОРГАНІЗАЦІЙ ТА ПРИВАТНИХ ОСІБ. ЗВЕРТАТИСЯ ЗА АДРЕСОЮ: м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36. ТЕЛЕФОН — 22-59-82.

ДО УВАГИ АБІТУРІЄНТІВ 1991 РОКУ!

Підготовчі курси при Кіровоградському медичному училищі пропонують комплекти довідкової документації для бажаючих поступити до КМУ у 1991/1992 навчальному році.

ДО КОМПЛЕКТУ ВХОДЯТЬ:

— перелік спеціальностей і строки навчання;
— строки проведення вступних екзаменів на денному та вечірньому відділеннях;
— перелік документів для прийомної комісії і строки подання заяв про прийом;
— умови прийому до училища без вступних екзаменів;
— програми вступних екза-

нів з біології, хімії, української (російської) мови та літератури для цілеспрямованої самостійної підготовки до екзаменів.

Вартість одного комплекта — 25 карбованців.

Для одержання комплекта слід

поштовим переказом надіслати гроші на р/рахунок 000461077 в обласній дирекції Укрсоцбанку в Кіровограді. Квитанцію про оплату і лист-заявку із вказанням поштової адреси і прізвища надіслати на адресу: 316012, м. Кірово-

град, Комуністичний проспект, 16, кабінет 222. На поштовому конверті неодмінно зробити позначку «Підготовчі курси».

Гарантуємо відправку пакунка документів у десятиденний строк після надходження запитки.

Юним жителям Кіровограда нагадуємо, що при Кіровоградському медичному училищі триває набір на постійно діючі вечірні курси для поступаючих до вищих та середніх спеціальних навчальних закладів.

Підготовка проводиться з біології, хімії, української та російської мови і літератури.

Телефон для довідок: 24-95-33.

АДМІНІСТРАЦІЯ КУРСІВ.

ОГолошення
Загублене посвідчення
учасника Великої Вітчизняної війни № 403187,
видане Кіровоградським
міським органом на ім'я
ПАРФЕНТИЙОВИЧА Георгія
Парфентійовича, аважати
недійсним.

Я мрію збудувати храм

(Початок у № 5 ц. р.)

Що таке JKA!

— Ця асоціація розповсюджує тільки сьотокам, що бере свій початок від Гічіна Фунакосі, де ще модернізований Накаямою. JKA має свої центри в Англії, ФРН, Бельгії, Ав-

— Чому ж саме Кіровоград потрапив у поле зору японців, а не Київ, чи, скажімо, Москва!

— Звичайно, це щаслива випадковість. Нашу школу веде Тосіхіро Морі, 6 дан. І всіх учнів, які повинні були скласти іспит на 1 дан, він готував особисто. Та й

створення спортцентру ще рано. А поки що я їздив у Державний комітет у справах молоді,

фізичної культури і спорту, де зареєстрував новостворену школу. Зараз вона — це лікувально-оздоровчий центр спеціалізованої поліклініки, де я працюю й за

хронічний бронхіт та нежит, від яких іншими способами позбавитись не вдається).

Згідно з рекомендаціями, надісланими мені з JKA, зід яких я ні на крок не відступаю, спільні заходи у вигляді спортивних таборів, змагань, консультацій мож-

ується також атестація їх у Будапешті та «Ю. — Тобто, ви хочете сказати, що підвищуєте професіоналізм викладанням карате-до у Кіровограді!

— Так, тільки професійне викладання карате матиме майбутнє. Час «підвальних» секцій скінчився, зараз необхідно виходити на рівень з усіма країнами. Адже дуже боляче було слухати, як глузують над нашими каратистами, коли вони прибули на чемпіонат світу у Будапешт. Але й заперечувати нічим — тому, що не варто займатись самодіяльністю, вигадувати нові стилі та філософії. У всьому світі відпрацьована одна система. Японія — центр, японські інструктори — вчителі. Зараз у нас з'явилась можливість прямо контактувати з Токіо. Якщо ентузіазм у наших кіровоградців не пропаде, то сподіваюся, що незабаром ми побачимо у себе японських інструкторів.

— Як же зараз розібратись у бурхливому потоці новостворених секцій з різноманітних «східних єдиноборств» та секцій «рукопашного бою»!

— Вважаю, що на це питання досить чітко відповів Анатолій Михайлович Посушко у «Молодому комунарі» (див. матеріал «Нема грошей — їди в підвал» у № 2 від 12 січня ц. р.).

Але користуючись можливістю, хочу дати батькам одну пораду: люди, дивіться, кому ви віддаєте своїх дітей на виховання — перевіряйте атестаційні посвідчення викладачів «бо-

йових мистецтв», бо їх викладачі беруться люди низької спортивної кваліфікації, без будь-яких уявлень про медичну чи педагогічну освіту. Популярність карате призвела навіть до появи аферистів міжнародного рівня (про одного з них уже готується матеріал для сторінок «Молодого комунара» — АВТ.). Та й яке б посвідчення не було, слід однак пам'ятати, що право вести тренування дає тільки чорний пояс. Що ж до нашої школи, навчитись викладати карате на семінарах неможливо. Принаймні 5 років треба для цього навчатись у досвідченого майстра. Держкомспортом розроблена методика атестації тренувальних одержують мої інструкції, від яких не можуть ні на крок відступити, а своє стажування вони пройдуть у Будапешті. Мені немає чого приховувати від людей.

— А що зараз ви можете порадити початківцям!

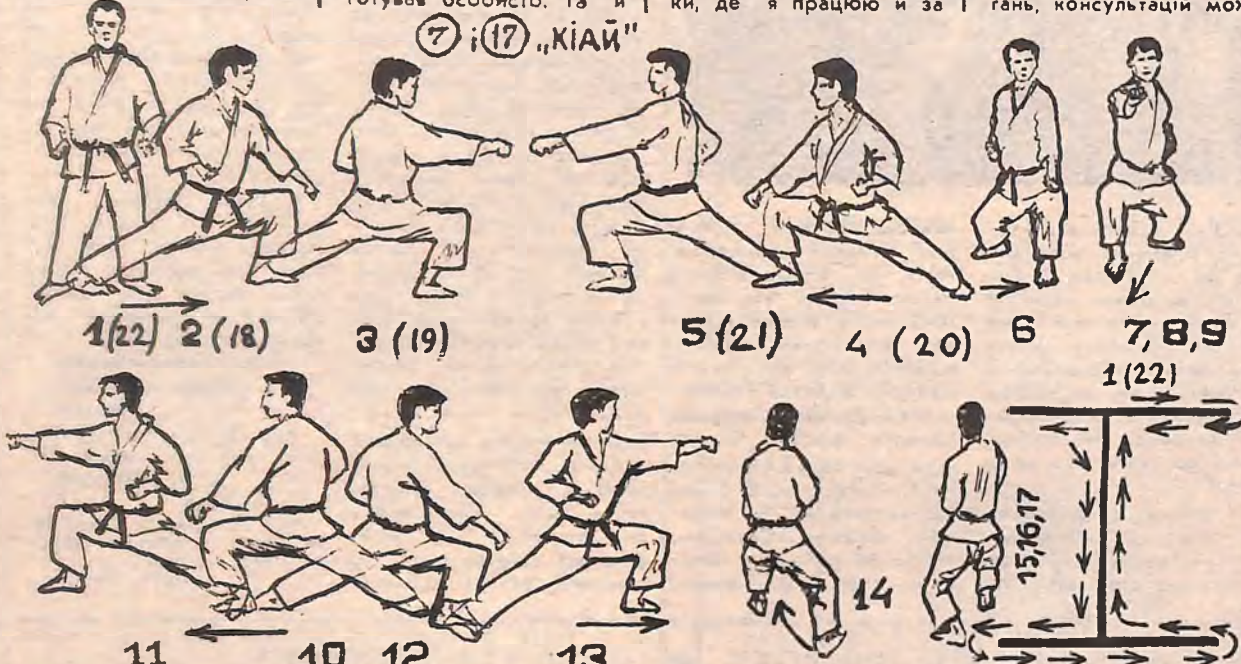
— Передовсім, не впадати у розпач, коли щось не вдається, і якомога більше працювати. Успіх прийде тоді, коли його не чекаєш.

— А з чого саме починати!

— Наприклад, з Тайкіюку — сьодан-кату (див. мал.).

Інтерв'ю взяв
Т. ЛЕОНІДОВ.

(Закінчення буде).

стрії, Угорщині, Ізраїлі. Дасть Бог, і у Кіровограді буде відкрито представництво JKA, що дасть можливість нам увійти в світову систему JKA. Мій сенсей Тосіхіро Морі збирався приїхати на Україну ще 26 жовтня, але коли я приїхав у Будапешт, то виявилось, що він не приїхав і в Угорщину, бо зламав ногу у автомобільній катастрофі у Токіо. Та я вже одержав від нього поштівку, де він повідомляє про намір відвідати нас приблизно у травні-червні.

наші помешкання у Будапешті були поряд. За весь час існування угорського сьотокаму (який вже відзначив своє 30-річчя), я був першим, хто пройшов увесь курс навчання та склав японським екзамени. А вони зацікавлені у розповсюдженні свого стилю. Тому я був запрошений на нараду з Міязакі (7 дан), де було запропоновано створити школу JKA у Кіровограді.

— Чи багато вже зроблено для втілення цього задуму!

— У силу економічних обставин, говорити про

своєю медичною кваліфікацією.

За час діяльності школи з жовтня 1990 р. в учнів різко зменшилась кількість гострих вірусних захворювань. Я особисто вже 25 років не був на лікарняному з цього приводу, і вважаю, що лише цим вже виграв всі існуючі чемпіонати.

(Автор цього матеріалу на собі цілком упевнився у справедливості цих слів: облившись потом та скрегохучи своїми нерозтягненими кінцівками у групах школи, почав забувати про

на проводити лише з дозволу IV відділу JKA, тобто для нас — спільно з Угорщиною, що, зрозуміло, для мене організаційно простіше. Тому я запросив одного зі своїх вчителів — Бур'яна Яноша, професійного інструктора карате, учасника всіх європейських турнірів, через якого підписав домовленість про обмін спортивними делегаціями, які плануємо на літо — осінь цього року. Враховуючи, що кваліфікацію моїх помічників треба підвищувати, пла-

ЧИ ПОТРІБЕН НАМ НУДИЗМ?

У ПОГОНІ
ЗА СЕНСАЦІЄЮ

...Однак задля того, щоб уникнути непорозуміння, давайте спочатку домовимося, що нудизм — це не стовпотворіння голих людей у чергах і громадському транспорті. Всі кошмари, подібні цим, є породженням буйної фантазії тих противників нудизму, котрі за відсутності вагомих аргументів, мусять сягати по дитсадківські гримаси.

Насправді ж нудизм схвалює наготу лише там, де вживання всякого одягу недоцільне (приміром, на пляжі). Стан цілковитої оголеності, очевидно, найпридатніший для приймання повітряних ванн і купання, оскільки вже саме відчуття гармонійного злиття з природою впливає на людину благотворно.

Нудизм не має нічого спільного з ексгібіціонізмом — досягненням сексуального задоволення при публічному роздяганні. Усі заслуги в появі статевих збочень такого типу повністю належать традиційній пуританській моралі, яка при всій своїй зовнішній нетерпимості до «плотського» по суті гіперсексуальна. Спеціальні психологічні дослідження серед дошкільнят виявили, що саме противприродне виділення «срамних» місць проковує у дітей нездоровий ажіотаж докола «клубнички» з усіма негативними наслідками, що звідси витікають. І, напевно, звичка до спокійного сприймання голізни сприяє зніжненню зайвої статевої напруги та гармонізації інтимних стосунків.

Заперечуючи не мораль як таку, але ханжеські забобони, що її вироджують, нудизм сприяє розвитку у людей свідомого контролю над своїм сексуальним по-чуттям.

Що ж до чесноти (про яку святенники так затято турбуються на словах), — виховати її за допомогою одягу настільки неможливо, як і справжню звичливість за допомогою немордника. Чому традиційна система виховання (точніше кажучи — розбещення) дітей виявилася у нас настільки живучою? Як сталося, що наша офіційна мораль і по сьогодні шикуються на середньовічне

ханжество — однаковим чином абсурдна з позицій етики, медицини та елементарної логіки?

Очевидно, розбещену мораль нашого суспільства не можна розглядати окремо від усього комплексу соціальних тенденцій, що привели нас до межі тотального духовного виродження та фізичного самознищення. Епоха фальшивих авторитетів, липових дисертацій та лубочних «шедеврів» соціалістичного «реалізму» мала всі підстави понад усе остерігатись морального прозріння народу. Замість безжалісно знищеної інтелігенції цей час висунув безликих консерваторів, котрі готові без каяття принести здоровий глузд у жертву соц. замовленню та власному благополуччю. Нудистська мораль, яка перш за все вимагає високого рівня духовності, була цілком недоступною для розуміння сірих ремісників, котрі окупували вищі поверхи нашої науки і культури. Більше того — вона була їм у принципі чужою.

Апелюючи до розуму і повстаючи проти насильства над особистістю, нудизм не міг придатись псевдодемократичному режимові, базованому на облуді і страхі. Інша справа — ханжеська мораль, яка підкоряє особисту індивідуальність стадному почуттю і зводить людську гідність до ганчірки навколо стегон. Сором'язливо прикрити очі на ганджі, що народжувалися, було і простіше, і спокійніше, ніж боротись з ними, ризикуючи зруйнувати міф про моральну перевагу будівників комунізму...

Засліплючі шори забобонів стали гарним доповненням до «залізної завіси», яка на довгі десятиліття відрізала нас від передових досягнень світової культури... Спекулюючи на обивательських стереотипах, неважко було налаштувати маси проти будь-якого інакомудства взагалі, перетворивши їх таким чином у безвідмовний придаток репресивного апарату...

Звісно, нудизм сам по собі — не панацея від усіх наших соціальних бід, а «всього лиш» невід'ємна скла-

дова здорового способу життя. Тому принципове неприйняття його нашим суспільством просто межує з безумством і зводить нанівець усі високопарні патякання про «нове» мислення. Про вирішення яких глобальних суспільних проблем можуть говорити люди, яким недостає розуму навіть на здорове ставлення до свого власного тіла!

Зрештою, злочинна неспроможність державних інститутів, відповідальних за духовне і фізичне здоров'я народу, вже ні для кого не новина. Навряд чи варто дивуватись тому, що вульгарнейший фейлетончик на мою адресу був опублікований у газеті з гордою назвою «Советская культура». Однак, навіть будучи помноженим на мільйонні тиражі центральної преси, такі поголоски дрімучого мракобісся насправді давно залишилися у меншості. Про це, зокрема, свідчить чимало листів, що прийшли на підтримку моїх попередніх статей про нудизм (див. «Советская молодежь», 1989-90). Незважаючи на всі прогнози, таємних прибічників нудизму в СРСР виявилось набагато більше від його явних противників. І лише традиційна боязнь виявитись «білою вороною» примушує нас за інерцією розігрувати комедію фальшивого сорому перед найближчими людьми.

Скільки ж ще ми боїтимемося один одного і своїх власних думок, задіюючи перед пихатою дурістю і всепроникною вульгарністю! Усякий забобон накладає деформуючий відбиток на всю людську особистість, віддаючи її в неусвідомлене рабство найтемнішим силам історії. Лише радикальний перегляд всієї традиційної моралі може стати надійною запороюкою невідворотності позитивних перетворень, які обіцяють нарешті прилучити нашу спотворену культуру до сучасної світової цивілізації.

Спеціально для «МК» — О. КАЛІНІН,
лікар.

м. Москва.

Р. S. Автор сподівається на відгук.

ТБ

3 18 по 24 лютого

понеділок

18 ЛЮТОГО

▲ УТ

16.00 — Новини. 16.15 — Для дітей. «Чиста криниця». 16.40 — Глас ансамблю «Солісти Ленінграда». 17.00 — На допомогу школі. Українська література. О. Гончар. «Собор». 17.30 — На київській хвилі. Інформаційний випуск. 18.00 — День за днем. (Кіровоград). 18.10 — Телефільм «Осьминог». (Кіровоград). 18.30 — В гостях у «Джорджа». 18.40 — Дитячий садок № 64. (Кіровоград). 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Заплановані зустрічі. На прямому зв'язку делегати ХХVIII з'їзду КПРС та ХХVIII з'їзду України. (Кіровоград). 20.45 — На добраніч, діти! 21.05 — Звучить романс. (Сімферополь). 21.45 — До 120-річчя від дня народження Л. Українки. «Карпатське літо». 22.45 — Вечірній вісник. 23.15 — Нічний телезал. Художній фільм з субтитрами. «Шлюб з вихідними днями».

▲ ЦТ (І програма)

16.15 — Концерт ансамблю пісні і танцю омської міліції. 16.45 — Прем'єра документального телефільму «Свєта». Фільм 1. 17.30 — Дитяча година. З уроком французької мови. 18.30 — Кінофестиваль «Приз глядацьких симпатій». Прем'єра документального телефільму «Коридор». 18.50 — «За законами ринку». 19.35 — Дж. Верді — «Трубадур». Вистава «Метрополітен-опера». 21.00 — Час. 21.45 — Продовження опери «Трубадур». 23.35 — ТСН. 23.55 — «Розповіді циганів». Художньо-документальний телефільм. 0.45 — Нічне ТБ. Художній телефільм. 2.00 — «Мені від любові спокою не знайти». Фільм-концерт.

▲ ЦТ (ІІ програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Фламінго». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Фізика. 10 кл. Чому пропала іскра? 9.05 — Італійська мова. 10.05 — Мама, тато і я. 10.35, 11.35 — Астрономія. 11 кл. Сонце. 11.05 — «Бурда моден» пропонує... 12.05 — «Джамайка». Художній телефільм. 1 і 2 серії. 14.20 — Концерт фольклорного ансамблю «Алтимай». 14.55 — «Планета». 17.00

ОБ'ЯВА

Загублений диплом № 582695, виданий 1 березня 1985 р. Кіровоградським машинобудівним технікумом на ім'я БУЗЬКО Лариса Дмитрівна, вважається недійсним.

ОГОЛОШЕННЯ

Загублений студентський квиток № 901503064, виданий Кіровоградським інститутом сільськогосподарського будівництва на ім'я ЛАПШИНОЇ Діани Владиславівни, вважається недійсним.

— Мультифільми. 17.30 — Прем'єра фільму-концерту «Ой там, на горі». 18.00 — «Біль мій, Арал». 18.30 — Музичний телебонус. «Миттєвості осені московської». 19.30 — «Коліючий Ножики». Документальний телефільм. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Колаж. 20.20 — Телестудії міст РРФСР. (Грозний). 21.00 — Час. (3 сурдоперекладом). 21.45 — На сесії Верховної Ради СРСР. 22.45 — «Комбат». Художній телефільм. 1 серія. 23.50 — А. Шнітке. «Жовте світло». Сценічна композиція.

вівторок

19 ЛЮТОГО

▲ УТ

7.30 — Відеоблок «Ранкова мозаїка». (Гімнастика; мультифільм; телекспрес; «Господини на замітку»; музика; мальовнича Україна; погода). 9.00 — Художній фільм «Золота баба». 10.15 — «Доброго вам здоров'я». До лікаря — у Кобеляки. 11.00 — Документальний фільм «Єгиптяни». 11.40 — Шкільний екран. 11 кл. Українська література. А. Малишко — поет-пісн. 16.00 — Новини. 16.10 — Для дітей. «Веселка». 16.40 — «Незабутні». З джерела Дениса Січинського. 17.25 — На допомогу школі. Історія УРСР. «Визвольна боротьба українського народу в думках та історичних піснях XVI—XVII ст.». 17.55 — Реклама. 18.00 — На здобуття Державної премії УРСР ім. Т. Г. Шевченка. Концерт квартету баяністів Київської державної філармонії. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — «Хто ми...». Громадсько-політичний відеотижневик. Частина 1. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Глас ансамблю ударних інструментів. 21.20 — «Хто ми...». Громадсько-політичний відеотижневик. Частина 2. 22.20 — Вперше на екрані УТ. Художній телефільм «Секретний фаворит». 1 серія. 23.25 — Вечірній вісник. 23.55 — Нічний телезал. Співає Юрій Антонов.

▲ ЦТ (І програма)

6.30 — Ранок. 9.00 — Актуальний репортаж. 9.15 — Мультифільм. 9.35 — Дитяча година. З уроком французької мови. 10.35 — Дж. Верді — «Трубадур». Вистава «Метрополітен-опера». 12.00 — ТСН. 12.15 — Продовження опери «Трубадур». 15.00 — ТСН. 15.15 — «Ставка, більша за життя». Художній телефільм. Фільм 7. 16.10 — Глас рязаново-показовий оркестр Прикордонних військ. 16.35 — Прем'єра документального фільму «Свєта». Фільм 2. 17.25 — Дитячий музичний клуб. 18.10 — Рух без небезпек. 18.40 — «Просто так». Мультифільм. 18.45 — Політичні діалоги. 19.30 — До 75-річчя кіностудії ім. М. Горького. Художній фільм «Завтра була війна». 21.00 — Час. 21.45 — «ВІД» представляє: «Полє чудес». 22.30 — «Слово». Літературно-художня програма. 0.00 — ТСН. 0.20 — Нічне ТБ. «Нікіоло Паганіні». Художній телефільм. 1 серія. 1.30 — «Музика Дунаєвського». Фільм-концерт.

▲ ЦТ (ІІ програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Красунчик Джекс». Науково-популяр-

ний фільм. 8.35, 9.35 — Географія. 8 кл. Природа Східного Сибіру. 9.05 — Французька мова. 1 рік навчання. 10.05 — Французька мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.35 — Музика. 6 кл. М. А. Римський-Корсаков. «Снігуронька». 11.05 — Здоров'я. 12.05 — «Комбат». Художній телефільм. 1 серія. 13.10 — Ритмічна гімнастика. 13.40 — «Східний Сибір». Кіножурнал. 13.55 — Біатлон. Чемпіонат світу. 10 кл. Чоловіки. 17.00 — Мультифільм «Сназання про Ігорів похід». 17.25 — Концерт художніх колективів малочисельних народностей РРФСР. 17.45 — Документальні фільми. 18.35 — О. Тантанівелі. Сюїта для солістів, хору, флейти, двох арф і тимпанів. «З лірою Церетелі». 19.15 — Ритмічна гімнастика. 19.45 — Парламентський вісник Росії. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Біатлон. Чемпіонат світу. 7.5 кл. Жінки. 21.00 — Час. (3 сурдоперекладом). 21.45 — На сесії Верховної Ради СРСР. 22.45 — «Комбат». Художній телефільм. 2 серія. 23.50 — Концерт учасників третього туру Першого всеросійського телерадіоконкурсу «Голоси Росії».

середа

20 ЛЮТОГО

▲ УТ

7.30 — Відеоблок. Ранкова мозаїка. Гімнастика. Мультифільм. Телекспрес. «Твоє хоббі». Музика. Прем'єра телефільму «Зірка Сибелуса». Реклама. Погода. 9.00 — Художній телефільм «Секретний фаворит». 1 і 2 серії. 11.10 — Говоримо українською. 11.30 — Науково-пізнавальна програма. 16.00 — Новини. 16.10 — Для дітей. «Веселка». 16.40 — Республіканська фізико-математична школа. 17.10 — На здобуття Державної премії УРСР ім. Шевченка. 18.05 — На допомогу школі. Російська література. 18.40 — Ліричний концерт. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — До 120-річчя від дня народження Л. Українки. Телевистава. 20.45 — На добраніч, діти! 21.05 — Співає заслужена артистка УРСР Алла Кудлай. 21.30 — Реклама. 21.35 — Молодіжна студія «Гарт». В перерві — Новини. 23.40 — Нічний телезал. Художній фільм «Парашутисти».

▲ ЦТ (І програма)

6.30 — «Ранок». 9.00 — «Діловий кур'єр». 9.15 — «Завтра була війна». Художній фільм. 10.45 — Дитячий музичний клуб. 11.30 — Мультифільм. 11.35 — «Новорічний детектив». 12.00 — ТСН. 12.15 — «Слово». Літературно-художня програма. 15.00 — ТСН. 15.15 — «Ставка, більша за життя». Художній телефільм. Фільм 8. 16.10 — Співає Б. Ніколас. 16.45 — Документальні фільми. 17.20 — Дитяча година. З уроком англійської мови. 18.20 — Хоней. Чемпіонат СРСР. «Спартак». «Динамо» (Москва). 21.00 — Час. 21.45 — «Людина і закон». Правовий відеоканал. 23.00 — Концерт в спорткомплексі «Олімпійський». 0.30 — ТСН. 0.50 — Нічне ТБ. «Нікіоло Паганіні». Художній телефільм. 2 серія. 1.55 — «Оперета, оперета».

▲ ЦТ (ІІ програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Науково-популярні фільми. 8.35, 9.45 — Природознавство. 3 кл. Зимує кожен по-своєму. 9.15 — Німецька мова. 1 рік навчання. 10.05 — Німецька мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.45 — Фізика. 7 кл. Архімедова сила. 11.05 — «Світ грошей Адама Сміта». 12.15 — «Комбат». Худож-

ній телефільм. 2 серія. 13.20 — Концерт учасників третього туру Першого всеросійського телерадіоконкурсу «Голоси Росії». 14.20 — Телестудії міст РРФСР. (м. Грозний). 15.00 — Музичний телебонус. «Миттєвості осені московської». 17.00 — Прем'єра документального фільму «Жили собі...». 17.20 — Концерт ансамблю пісні і танцю Туркестанського військового округу. 17.40 — Очевидне — неможливе. 18.25 — Мультифільм. 18.45 — Зустріч у концертній студії Останкіно. 20.00 — Вечірня казка. 20.20 — «Подарунок меломану». П. І. Чайковський. Концерт для скрипки з оркестром у виконанні Ізраїльського філармонічного оркестру під керівництвом З. Мета. (Індія). Солоіст — І. Перльман. (Ізраїль). 21.00 — Час. (3 сурдоперекладом). 21.45 — На сесії Верховної Ради СРСР. 22.45 — На сесії Верховної Ради РРФСР. 23.15 — «Мить удачі». Художній телефільм. 0.20 — Волейбол. Кубок європейських чемпіонів. Чоловіки. ЦСКА — «Лас-Пальмас». (Іспанія).

четвер

21 ЛЮТОГО

▲ УТ

7.30 — Відеоблок. Ранкова мозаїка. Гімнастика. Мультифільм. Телекспрес. «Твоє хоббі». Музика. Прем'єра телефільму «Зірка Сибелуса». Реклама. Погода. 9.00 — Художній телефільм «Секретний фаворит». 1 і 2 серії. 11.10 — Говоримо українською. 11.30 — Науково-пізнавальна програма. 16.00 — Новини. 16.10 — Для дітей. «Веселка». 16.40 — Республіканська фізико-математична школа. 17.10 — На здобуття Державної премії УРСР ім. Шевченка. 18.05 — На допомогу школі. Російська література. 18.40 — Ліричний концерт. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — До 120-річчя від дня народження Л. Українки. Телевистава. 20.45 — На добраніч, діти! 21.05 — Співає заслужена артистка УРСР Алла Кудлай. 21.30 — Реклама. 21.35 — Молодіжна студія «Гарт». В перерві — Новини. 23.40 — Нічний телезал. Художній фільм «Парашутисти».

▲ ЦТ (І програма)

6.30 — «Ранок». 9.00 — За зведеннями МВС. 9.15 — Дитяча година. З уроком англійської мови. 10.15 — «Фарух і Зюмрад». Мультифільм. 10.30 — Хоней. Чемпіонат СРСР. «Спартак». «Динамо» (Москва). 2 і 3 періоди. 12.00 — ТСН. 12.15 — Концерт Таджикиського фольклорного ансамблю «Ганджана». 15.00 — ТСН. 15.15 — «Ставка, більша за життя». Художній телефільм. Фільм 9. 16.10 — «Заповідник Азас». Документальний телефільм. 16.30 — Мультифільм. 17.05 — Музичний фольклор України. 17.35 — «Зазирнути у вікно». Передача 1. 18.40 — «До 16 і старші. 19.25 — «Спогад про пісню». 19.55 — Прем'єра художнього телефільму «Пам'ять». 1 серія. 21.00 — Час. 21.45 — За зведеннями МВС. 22.00 — Концерт О. Образцової. 23.10 — Під знаком «П». У перерві — 0.10 — ТСН. 0.55 — Нічне ТБ. «Нікіоло Паганіні». Художній телефільм. 3 серія. 2.00 — «Поет і війна».

▲ ЦТ (ІІ програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «В об'єктиві — тварини. Вони ж чеперахи...». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Література. 8 кл. М. Горький. «Пісня про Сокола». «Пісня про Буревісника». 9.05 — Іспанська мова. 1 рік навчання. 10.05 — Іспанська мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.35 — Біологія. 8 кл. Гризуни і зайці. 11.05 — Біологія. 12.05 — «Мить удачі». Художній телефільм. 13.10 —

Ритмічна гімнастика. 13.40 — «Перелом». Мультифільм. 13.55 — Біатлон. Чемпіонат світу. 20 кл. Чоловіки. 17.00 — Біатлон. Чемпіонат світу. 15 кл. Жінки. 17.45 — Мультифільм «Назва про Кузьку». 17.55 — Телестудії міст РРФСР (Хабаровськ). 18.25 — Хоней. Чемпіонат СРСР. ЦСКА — «Хімік». У перервах — 19.05 — Парламентський вісник Росії. 20.00 — Вечірня казка. 21.00 — Час. (3 сурдоперекладом). 21.45 — На сесії Верховної Ради РРФСР. 23.15 — На прохання глядачів. «Ширше коло». Частина 1.

п'ятниця

22 ЛЮТОГО

▲ УТ

7.30 — Відеоблок. Ранкова мозаїка. Гімнастика. Мультифільм. Телекспрес. «В саду, в огороді». Чорноморські замальовки: музика. Разом — одна сім'я. Погода. 9.00 — Л. Українка. «Орлія». Телевистава. 10.15 — Телефільм «Полонені вітрилами». 10.35 — Шкільний телеекран. 10 кл. 11.05 — Музичний фільм «Вернісаж». 11.40 — Шкільний екран. 11 клас. 12.10 — «Чотири уроки Леніна». 16.00 — Новини. 16.10 — Сонячне коло. 16.35 — На допомогу школі. Українська література. 17.05 — День за днем. (Кіровоград). 17.30 — На київській хвилі. 18.00 — На здобуття Державної премії УРСР ім. Шевченка. «Дума». 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Все про кіно. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Реклама. 21.05 — «Три вечори з Бойчуїстами». Передача перша. 21.30 — Концерт естрадного ансамблю «Волна». 22.00 — Вперше на екрані УТ художній телефільм «Секретний фаворит». 3 серія. 23.10 — Вечірній вісник. 23.40 — Нічний телезал. На здобуття Державної премії УРСР ім. Шевченка. Концерт самодіяльної капели бандуристів «Кобзар».

▲ ЦТ (І програма)

6.30 — Ранок. 9.00 — Інновація. Маркетинг. Результат. 9.15 — Мультифільми. 9.45 — «Людина і закон». Правовий відеоканал. 11.00 — М. Месерович. Струнна серенада. 11.15 — «До шістнадцяти і старші. 12.00 — ТСН. 12.15 — Концерт О. Образцової. 15.00 — ТСН. 15.15 — «Ставка, більша за життя». Художній телефільм. Фільм 10. 16.10 — Концерт М. Рожнова і Державного ансамблю «Росія». 16.35 — Мультифільм. 16.50 — Мама, тато і я. 17.35 — «Зазирнути у вікно». Передача 2. 18.25 — Співає Надія Стефанова. 18.45 — Контакт-форум. 19.15 — Програма «ВІД». 19.30 — Прем'єра художнього телефільму «Пам'ять». 2 серія. 21.00 — Час. 21.45 — Програма «ВІД». У перерві — 23.45 — ТСН. 1.00 — Нічне ТБ. «Нікіоло Паганіні». Художній телефільм. 4 серія. 2.10 — «Вертикаль художника Селівєрстова».

▲ ЦТ (ІІ програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «В об'єктиві — тварини. Скorpion, тарантул та інші». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Література. 5 кл. К. Г. Паустовський. «Мещерська сторона». 9.05 — Англійська мова. 1 рік навчання. 10.05 — Англійська мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.40 — Світ, що нас оточує. 1 кл. Всі професії потрібні. 10.55 — Розминка для ерудитів. 12.05 — «Клуб жінок». Художній телефільм. 1 і 2 серії. 14.30 — «Біль мій, Арал». 15.00 — Концерт ансамблю пісні і танцю Калмицької АРСР «Тюльпан». 17.00 — Мультифільм. 17.10 — К. Воробйов. «Доля і киниги». 18.35 — «Щедрий вечір». Передача з Ужгорода. 18.55 — Колаж. 19.00 — Арена. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — «Верти-

наль». Документальний телефільм «Мені люди пісню подарували». 20.45 — Спорт для всіх. 21.00 — Час. (3 сурдоперекладом). 21.45 — «Містер Інса». Художній фільм. 23.15 — «Московська красуня-91».

субота

23 ЛЮТОГО

▲ УТ

7.30 — Новини. 7.45 — Телефільм «Біла далекі передгір'я». 8.15 — Ритмічна гімнастика. 8.35 — Художній телефільм «Секретний фаворит». 3 серія. 9.45 — До 120-річчя від дня народження Л. Українки. Відеоблок «Блакитна троянда». 12.10 — Концерт духового оркестру Прикарпатського військового округу. 12.55 — Вірші поетів-фронтовиків. 13.25 — Новини. 13.35 — У полі друзів. Музична програма. 15.25 — Доброго вам здоров'я. Відповіді на листи телеглядачів. 15.55 — Сьогодні — День Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Служба солдатська. 16.55 — Художній телефільм «Хвилі Чорного моря». 5 серія. 18.10 — Скарбниця пам'яті. О. Вишня. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Телерадіожурнал «Право». 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Три вечори з Бойчуїстами. 21.30 — Концерт інструментальної музики. 21.45 — Вперше на екрані УТ. Художній телефільм «Секретний фаворит». 4 серія. 22.55 — Вечірній вісник. 23.25 — Нічний телезал. Пісенний вернісаж. Частина третя.

▲ ЦТ (І програма)

6.30 — У суботу рано вранці. Виступ фольклорного ансамблю «Волочовники». 6.45 — Мультифільми. 7.15 — Спорт для всіх. 7.30 — Ритмічна гімнастика. 8.00 — Ранкова розважальна програма. 8.30 — «Здоров'я». 9.00 — ТСН. 9.15 — «Стежка, яка веде до храму». Документальний телефільм. 9.50 — «Співає із легенди Борис Зайцев». 10.40 — Переможці. 11.40 — «Пісня плюс дружба». 12.15 — Мультифільми. 12.40 — Концерт хору російської пісні Держтелерадіо СРСР. Художній верніс — народний артист СРСР М. Кутузов. 13.15 — «Книга для вас». Видавництво «Молода гвардія». 13.45 — Сьогодні — День Радянської Армії і Військово-Морського Флоту СРСР. Виступ заступника міністра оборони СРСР генерала армії К. А. Ночетова. 14.00 — На службі Вітчизні. 15.00 — ТСН. 15.15 — Фільми режисера С. Самсонова. «Багато галасу даремно». 16.35 — Прем'єра документального фільму. 17.00 — «Вічна пісня юхання». Кіноконцерт. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Мультифільми для дорослих. 19.00 — Прем'єра художнього телефільму «Одна ніч». 19.45 — «Солдатська пісня». По сторінках передач. 21.00 — Час. 21.45 — Продовження передачі «Солдатська пісня». 22.45 — ТСН. 23.00 — «До і після опівночі». 1.00 — Нічне ТБ. «Шерлок Холмс і доктор Ватсон». Художній телефільм. 1 серія. 2.05 — «Погляд вгору». Композитор А. Тертерян.

▲ ЦТ (ІІ програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Мультифільм. 8.35 — «Земля тривоги нашої». Прем'єра документального телефільму «Наказіоні». 9.25 — Відеоканал «Співдружність». День телебачення Молдови. 12.55 — Телепрограма «Сім'я». 13.55 — Біатлон. Чемпіонат світу. Естафета 4х7,5 км. Чоловіки. 16.00 — Відео-канал «Плюс одиннадцять». 19.30 — Мультифільм. 19.45 — Парламентський вісник Росії. 20.00 — Вечір-

ня казка. 20.15 — Біатлон. Чемпіонат світу. Естафета 3х7,5 км. Жінки. 21.00 — Час. (3 сурдоперекладом). 21.45 — «Містер Інса». Художній фільм. 23.15 — «Московська красуня-91».

неділя

24 ЛЮТОГО

▲ УТ

7.30 — Новини. 7.45 — Ритмічна гімнастика. 8.05 — Центр розширення кордони. Про лікувальний центр у Криму. 8.25 — «У неділю вранці». 9.25 — Художній телефільм «Секретний фаворит». 4 серія. 10.35 — Музичний фільм «Русалчин тиждень». 11.30 — Художній телефільм «Хвилі Чорного моря». 6 серія. 12.45 — Для дітей. Канал «Д». 14.15 — Новини. 14.30 — Село і люди. 15.15 — «Ви нам писали». Музична передача за листами глядачів. 16.00 — Телефільм «Кортік для адмірала». 16.20 — Для дітей. «Кукури і компанії». 17.20 — Як впроваджується «Закон про мови в УРСР». 18.05 — Телеспортарена. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Театр і час. Київський Російський драматичний театр імені Л. Українки. 20.30 — Народні мелодії. 20.45 — На добраніч, діти! 21.05 — Три вечори з Бойчуїстами. Передача третя. 21.40 — Вперше на екрані УТ. Художній фільм із субтитрами. «Я люблю тебе, квітен, квітен». 22.55 — Вечірній вісник. 23.25 — Нічний телезал. Пісенний вернісаж. Частина 4.

▲ ЦТ (І програма)

8.00 — ТСН. 8.15 — Ритмічна гімнастика. 8.45 — Тираж «Спортлото». 9.00 — З ранку раненько. Передача для дітей. 10.00 — Політичні діалоги. 11.00 — Ранкова розважальна програма. 11.30 — «У світі тварин». 13.00 — Сільськогосподарська. 14.00 — Музичний нісик. 14.30 — Програма «Веді». 15.00 — ТСН. 15.15 — Прем'єра короткометражного художнього телефільму для дітей. «Шури-мури». 15.45 — «Допоможи собі сам». 16.30 — Недільний променад-концерт ЦТ-1. 18.10 — «Уолт Дісней представляє». 19.00 — Свято хорошої музики. 19.30 — На прохання глядачів. Художній фільм «Міст у тишу» (США). 21.00 — Час. 21.45 — Телевізійне знайомство. Директор ВАЖу В. В. Каданников. 22.55 — Програма «ВІД» представляє: «Музична азбука Росії». 23.55 — ТСН. 0.15 — Нічне ТБ. «Шерлок Холмс і доктор Ватсон». Художній телефільм. 2 серія. 1.25 — М. Леснов. «Габріел». Фільм-концерт.

▲ ЦТ (ІІ програма)

8.00 — На зарядку ставай. 8.15 — Мультифільм. 8.35 — Кінопубліцистика союзних республік. Прем'єра документального телефільму «Магістраль». (Мінськ). 9.25 — Чемпіонат США з баскетболу серед професіоналів НБА. «Лос-Анджелес Лейкерс» — «Бостон Селтікс». 10.25 — «Плюс одиннадцять». Програма Російського телебачення. 13.55 — Біатлон. Чемпіонат світу. 20 кл. Чоловіки. 16.50 — Мультифільм. 17.00 — «Планета». Міжнародна програма. 18.00 — Біатлон. Чемпіонат світу. 15 кл. Жінки. 18.40 — «Життя серед озер». 3 цикли «Як ми відпочиваємо». 19.10 — «Світ, в якому ми живемо». Документальні фільми режисера О. Габріловича. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Колаж. 20.20 — Лижний фристайл. Чемпіонат світу. 21.00 — Час. (3 сурдоперекладом). 21.45 — «Австрійська телебачення». 23.45 — Гандбол. Кубок Ігр. Чоловіки. 1/4 фіналу. ЦСКА — «Атлетіко» (Мадрид).

НА ДОЗВІЛЛІ

ЩУКИ ЩЕ НА ГЛИБИНІ...

Лютий — місяць контрастів. Морози і відлиги співпадають зі значним збільшенням світлового дня, з властивими весні добовими коливаннями температури повітря. Здавна 2 лютого за старим стилем народ відзначав день Стрітення. Вважали, що в цей день зима зустрічається з літом. За народними прикметами в цей день буває останній великий мороз, а за ним настає відлига, пом'якшена погода. Довгі зимові ночі ворони, граки, галки і деякі інші птахи проводять на деревах, розпушивши пір'я і притиснувшись один до одного. Синички, повзики, корольки ночують у дуплах дерев, а горобці ховаються під дахами будинків. Рябчики, білі куріпки ночують під снігом.

Безумовно, зима — тяжка пора року для птахів. В цю пору харчів треба більше, ніж улітку. Підгодовувати птахів необхідно обов'язково. Це потрібно не тільки для їх поживи, а й зігрівання. Адже птахи вилітають шукати поживи ще до сходу сонця і повертаються на нічліг з настанням темряви.

Енотовидні собаки і барсуки все ще сплять у теплих норах. У бурих ведмедів в барлогах — ведмежат. Косолапі поки що не думають про вихід на волю.

Саме час вовчих «весіль». Вовки в цей час нерідко з'являються в місцях, де раніше не зустрічались.

У зайців зараз таном «весільна» пора. У місячні ночі довговухі «кавалери» на очах своїх «коханих» здійснюють дивні стрибки, доводячи свою силу і кмітливість. Однак і в самий розпал «весіль» зайці не втрачають притаманної їм обережності. В кінці місяця на ріках і озерах, інших водоймищах значно знижується рівень води. Настає пора більш активного життя риб. У тих водоймищах, де рівень води поступово знижується, починається передвесняне переміщення ляща й судака. До місць впадіння малих рік і приток підходять підлящини. Щука, хоч і готується до весняного нересту, але тримається ще на глибині.

Ліс усе частіше пронизує золоте проміння. Тіні відбиваються на снігу. Все яскравіше світить сонце. Незабаром настане весна.

Р. МИКОЛАЙЧУК.

м. Кіровоград.

ГОТУЄМО «АМАНОВІ ВУХА»

Особливе місце серед частувань у дні, коли євреї всього світу відзначають свято Пурім, займають пиріжки з маком («аманові вуха»).

Ошпарте мак для начинки кип'ятком, потім поверніть його через м'ясорубку або розітріть у ступці. Змішайте з молоком та медом і варіть на маленькому вогні, часто помішуйте, поки не загусне. Додайте лимонну цедру, ошпарений ізюм, перемішайте, охолодіть.

Розведіть дріжджі в теплій воді і залийте їх у молоко. Додайте склянку муки, цукор і сіль. Додавайте по одному яйцю, кожного разу збиваючи суміш. Покладіть, продовжуючи збивати, масло. Висипте залишки муки і замісіть тісто. Місіть його кілька хвилин, а потім покладіть до миски, закрийте рушником і залиште у теплом місці. Тісто повинне подвої-

тись в об'ємі. Викладіть тісто на посипану мукою дошку та місіть ще п'ять хвилин. Розділіть тісто пополам, розкатайте кожну частину до товщини близько 0,5 см. Виріжте кружки або квадрати, покладіть на кожний начинку і зліпіть трикутні пиріжки. Покладіть гоменташен на змащене жиром деко і залиште підніматися (поки не збільшаться вдвоє). Змажте пиріжки збитим жовтком та печіть на середньому вогні 25 хвилин, поки не підрум'яняться.

Дріжджі — 75 г, тепла вода — 0,25 склянки, кип'ячене молоко — 0,75 склянки, мука — 5 склянок, цукор — 0,75 склянки, сіль — 0,5 чайної ложки, 3 яйця, розтоплене масло — 1 склянка. Для начинки: мак — 2 склянки, молоко — 1 склянка, мед — 0,75 склянки, терта лимонна цедра — 1 чайна ложка, ізюм — 0,5 склянки.

Підготував Г. ХАРИТОНОВ.

Малюнок В. НЕНАШЕВА.

VIDEO

м. Кіровоград, вул. Полтавська, 71.

НЕДІЛЯ, 17 ЛЮТОГО

10.00 Мультфільм.
11.30 «Чорна дірка». Фантастика.
13.30, 17.30 «Кулак Брюса Лі».
15.30 «Назад в майбутнє». 2 серія. Фантастика.
19.30 «Життєва сила». Фантастика.
21.30 «Бовдури». Комедія.

ПОНЕДІЛОК, 18 ЛЮТОГО

10.00 «Зірка відваги». 1 серія. Мультфільм.
11.30 «Ризикована справа». Бойовик.
13.30, 17.30 «Чорний орел». У головній ролі Ж. К. Вандам.

15.30 «Зоряні війни». 2 серія. Фантастика.
19.30 «Американський ніндзя». 2 серія. В головній ролі М. Дудіков.

21.30 «Школа злодійства». 2 серія. Комедія.

ВІТРОК, 19 ЛЮТОГО

10.00 «Зірка відваги». 1 серія. Мультфільм.
11.30 «Ризикована справа». Бойовик.
13.30, 17.30 «Чорний орел». У головній ролі Ж. К. Вандам.

15.30 «Зоряні війни». 2 серія. Фантастика.
19.30 «Американський ніндзя». 2 серія. В головній ролі М. Дудіков.

21.30 «Школа злодійства». 2 серія. Комедія.

СЕРЕДА, 20 ЛЮТОГО

10.00 «Зірка відваги». 2 серія. Мультфільм.
11.30 «Крул». Казка.
13.30, 17.30 «Кривавий спорт». У головній ролі Ж. К. Вандам.
15.30 «Зоряні війни». 3 серія. Фантастика.

19.30 «Американський ніндзя». 3 серія. У головній ролі М. Дудіков.
21.30 «Пригоди поліцейського в Єгипті». Комедія. У головній ролі Б. Спенсер.

ЧЕТВЕР, 21 ЛЮТОГО

10.00 «Зірка відваги». 3 серія. Мультфільм.
11.30 «Легенда». Пригоди.
13.30, 17.30 «Помста боксера». У головній ролі Ж. К. Вандам.
15.30 «Супермен-4». Фантастика.
19.30 «Сила помсти». Бойовик. У головній ролі М. Дудіков.
21.30 «Злодії і грабіжники». Комедія. В головній ролі Б. Спенсер.

П'ЯТИЦЯ, 22 ЛЮТОГО

10.00 «Зірка відваги». 4 серія. Мультфільм.
11.30 «Космічні мисливці». Фантастика.
13.30, 17.30 «Кіборг-вбивця». В головній ролі А. Шварценеггер.
15.30 «Супердівчинка». Фантастика.
19.30 «Попутники». Бойовик.
21.30 «Мене звати «Трійцею». Комедія. В головній ролі Б. Спенсер.

СУБОТА, 23 ЛЮТОГО

10.00 «Зірка відваги». 5 серія. Мультфільм.
11.30 «2019 рік після падіння Нью-Йорку». Фантастика.
13.30, 17.30 «Підрозділ «Дельта». В головній ролі Норріс.
15.30 «Гремлени». Фантастика.
19.30 «Смертельна зброя». 1 серія. В головній ролі М. Гібсон.
21.30 «Рекрути». Комедія.

НЕДІЛЯ, 24 ЛЮТОГО

10.00 «Зірка відваги». 6 серія. Мультфільм.
11.30 «Уіллоу». Казка.
13.30, 17.30 «Танго і Кеш». Бойовик. У головній ролі С. Сталлоне.
15.30 «Зубастики». 2 серія. Фантастика.
19.30 «Смертельна зброя». 2 серія. В головній ролі М. Гібсон.
21.30 «Графиня Четерлей».

(Продовження. Початок у №№ 30—34 за 1990 р., №№ 1—6 за 1991 р.).

Невольно виникає питання: чи потрібно ли вообщє було присутство цариці при таких операціях, при яких надлежало висувати із комнати молодих девушек? І чому в самому деле царице было приятнее, по ее словам, «делать по-доиме вещи» самой?

А что она, повидимому, часто доставляла себе такие «приятности», подтверждает ее кокетливая приписка к письму от 28/29 ноября 1914 г., где царица, посылая привет (Н. П. Сабину) другу ее благоверного, сообщает им обоим: «Рада, что вам, двум старым грешникам, посчастливилось увидеть хорошенкии личики, мне чаще приходится видеть иные части тела, менее идеальные».

Мешала ли царице в таких случаях женская застенчивость? А если и мешала раньше, то во имя кого она подавляла ее, при своих разъездах по военным госпиталям?

На этот вопрос ясно отвечают следующие строки из письма ее к Николаю II от 28 ноября 1914 г.: «Наш Друг желает, чтобы я разъезжала, а потому я должна подавить свою застенчивость».

«Наш Друг» — это отец Григорий, «наш Друг» — это тот, чье желание «преследует» царицу, знаю, что «неисполнение его может стать роковым для нас и всей страны».

Вопрос об «освящении» царицы старцем, стало быть, зависел только от желания последнего. Желание его, надо думать, стояло в зависимости от чувственного характера царицы. Чувственный же характер обуславливается, как мы знаем с его слов, «олудным бесом», могущим быть изгнанным только через чудо, коим старец не пренебрегал ради спасения даже простых смертных.

Мог ли он не проявить этого «чуда» в отношении чувственной царицы, все время «преследуемой», по ее словам, желанием святого старца. Таинна сия велика есть.

Переходя к другим чудесам, прославившим «святого старца» и укрепившим его исключительное положение у трона, надлежит тут же заметить, что ввиду изрядного количества этих чудес, мы можем в этом кратком описании «жизни святого» коснуться только некоторых из них, наиболее примечательных.

Начнем с ознобления с чудом, непосредственным свидетелем которого, чудный веры до сего в чудеса, оставил нам о нем печатное воспоминание. У Е. Ф. Джанумовой, находившейся в 1915 г. в Петрограде, тяжело заболела в Киеве ее любимая племянница Алиса.

Старец Григорий, в одно из своих посещений Е. Ф. Джанумовой, неожиданно узнал, что больная при смерти и что тетушка, столь нравившаяся святому, должна в тот же день уехать на юг.

«Тут произошло что-то странное, — пишет Джанумова в своем дневнике, от 26 ноября, — чего я никак объяснить не могу. Как ни стараюсь понять, ничего придумать не могу. Не знаю, что это было. Но я изложу все подробно, может быть потом когда-нибудь подыщутся объяснения, а сейчас одно могу сказать — не знаю. Он взял меня за руку. Лицо у него изменилось, стало как у мертвеца, желтое, восковое и неподвижное до ужаса. Глаза закатились совсем, видны были только одни белки. Он резко рванул меня за руки и сказал глухо: — «Она не умрет, она не умрет, она не умрет».

Потом выпустил руки, лицо приняло прежнюю окраску. И продолжал начатый разговор, как будто ничего не было... Я собралась вечером выехать в Киев, но получила телеграмму: «Алисе лучше, температура упала». Я решила остаться еще на день. Вечером к нам приехал Распутин. Я показала ему телеграмму: — «Неужели ты этому можешь?» — сказала я, хотя, конечно, я тому не верила. — «Я же тебе сказал, что она будет здорова», — уверенно и серьезно ответил он. «Ну, сделай еще раз так, как тогда, может быть она совсем поправится». — «Ах, ты, дурочка, разве я могу это сделать? То было не от меня, а свыше. И опять это сделать нельзя. Но я же сказал, что она поправится, чего ж ты беспокоишься». Я недоумевала. В чудеса я не верю, но какое странное совпадение. Алиса поправляется. Что это значит? Лица его, когда он держал за руки, я никогда не забуду. Из живого оно стало лицом мертвеца, — дрожит берет, как вспомню».

Другое чудо исцеления, — за истинность которого говорит текстуральное описание его С. П. Белецкий со слов самого чудотворца, — еще более замечательно, так как может быть рассматриваемо, как воскрешение из мертвых, происшедшее на глазах царя и царицы.

Чудо это было явлено отцом Григорием на возлюбившей рабе его Анне Вырубовой, пострадавшей при железнодорожной катастрофе между Петроградом и Царским Селом в 1913 г.

«Будучи в бредовом горячечном состоянии, — пишет С. П. Белецкий, — не открывая все время глаз, А. А. Вырубова повторяла лишь одну фразу: — Отец Григорий, помолись за меня!»

Узнав о тяжелом положении Вырубовой со слов графини Витте, и не имея в ту пору в своем распоряжении казенного автомобиля, Распутин воспользовался любезно предложенным ему графиней Витте ее автомобилем и прибыл в Царское Село в приемный покой лазарета, куда была доставлена А. А. Вырубова женщиною-врачом этого лазарета княжиною Гедройц, оказавшей на месте катастрофы первую медицинскую помощь пострадавшей. В это время в палате, где лежала А. А. Вырубова, находились государь с государыней, отец А. А. Вырубовой и княжна Гедройц. Войдя в палату без разрешения и ни с кем не здороваясь, Распутин подошел к А. А. Вырубовой, взял ее руку и, упорно смотря на нее, громко и повелительно сказал ей:

— Аннушка! проснись, поглянь на меня!

И в общем изумлению всех присутствовавших, А. А. Вырубова открыла глаза и, увидев наклоненное над нею лицо Распутина, улыбнулась и сказала:

— Григорий — это ты? Слава богу!

(Далі буде).

«Молодой коммунар» — информационно-публицистический еженедельник. Учредитель — Кировоградский обком ЛКСМУ (МДС). На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редакція — 22-54-26; відповідального секретаря — 22-27-63; секторів: економіки та екології — 22-04-84, культури і моралі — 22-29-92, комсомольського життя та політики — 22-04-84, учнівської та студентської молоді — 22-59-82, соціальних проблем — 24-66-79; фотолабораторії — 24-94-94; коректорської — 23-61-83.

Редактор

М. ШВОРАК

Друкує Іван Г. М. Дикінський, видавничий «Кіровоградський еженедельник» «Молодой коммунар», м. Кіровоград, вул. Гімназії, 2.

Газета виходить щосуботи.

Зам. № 104. Індент 51103. Тираж 14 500.